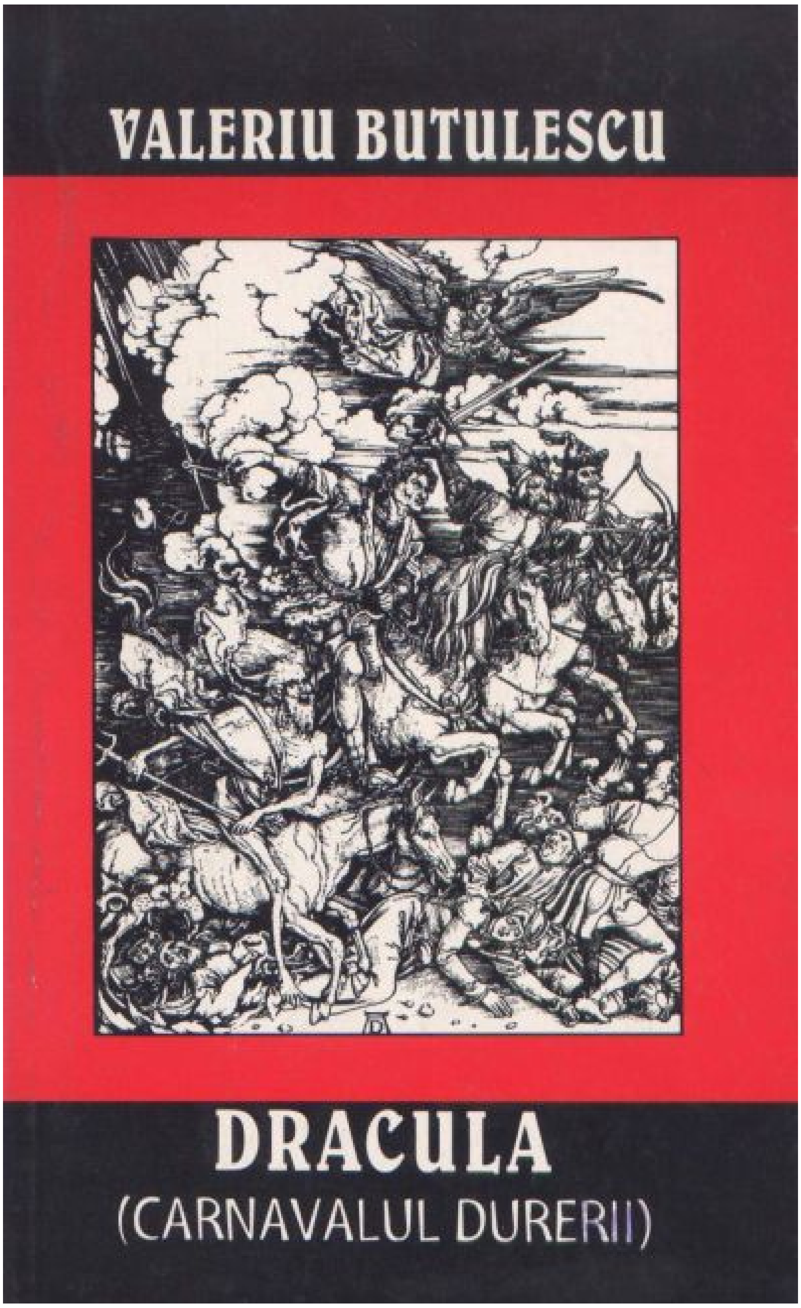
Biblioteca Citatepedia
spațiu virtual găzduit de www.citatepedia.ro

Încredințez această piesă de teatru în format electronic Bibliotecii Citatepedia. Reproducerea sau tipărirea de replici sau fragmente este liberă, cu condiția precizării sursei şi autorului.

Tipărirea integrală sau punerea în scenă a acestor piese se pot face numai cu acordul scris al autorului. Acord care se poate obține mai uşor decât vă imaginați.

Valeriu Butulescu

VALERIU BUTULESCU

DRACULA

(CARNAVALUL DURERII)

- comedie amară, cu tentă tragică, în care toate personajele se joacă cu moartea, dar până la urmă nimeni nu moare ;
- locul şi timpul acțiunii : oriunde, oricând;
- structura : 12 scene.

PERSONAJE :

DRACULA, rege, poet
FAUSTINA, principesă, ambasadoarea lui Lucifer
PREOTUL
JUDECĂTORUL
CĂLĂUL
ȚIGANUL
ISCOADA
CAMERISTA
PRIMUL SOLDAT
AL DOILEA SOLDAT
DOCTORUL
BUCĂTARUL
ȚĂRANUL
DOI JURAȚI
(Mai mulți lupi, câțiva lilieci, nişte vârcolaci, numeroşi spioni închipuiți, un cocoş - toate acestea numai în culise)

PROLOG

(numai pentru cititori şi regizori)

Dacă în percepţia mediocrităţii, starea de sănătate a omului de geniu se cheamă nebunie, cu siguranţă am fost nebun. Pentru că genialitatea mea, cel puţin în domeniul militar, s-a dovedit-o de-a lungul veacurilor, la Pharsalos, Tenochtitran, Austerlitz, Târgovişte, Verdun, Per Harbor, Kursk, Monte Cassino sau Kosovo. Sunt locuri în care talentul meu strălucitor, dintr-un motiv sau altul, a înscris pe harta istoriei glorioase râuri de sânge.

Nu mi-am vândut nimănui sufletul pentru că nu am avut suflet. În rătăcirea mea am observat că spontaneitatea diavolilor poate fi mai utilă chiar decât rutina îngerilor de carieră. Viaţa mea a fost un şir de meandre, lăsându-mi paşii călăuziţi de Dumnezeu şi de Lucifer. M-am folosit de Dumnezeu pentru a-i aduce pe oameni mai aproape de ei înşişi. M-am folosit de Diavol pentru a-i împinge pe oameni mai aproape de Dumnezeu.

Întreaga mea politică s-a bazat pe veneraţia a două forţe potrivnice, ştiind că lupta contrariilor generează progresul. Incandescenţa întunericului - iată idealul răsărit dintr-o asemenea contradicţie. De aceea, spiritul meu reapare în nopţile cu lună plină, în claritatea maximă a tenebrelor, când întunericul parcă încearcă să lumineze.

Am băut mai puţin sânge decât scriu legendele. Gustul sângelui este fad. Am avut nevoie de sânge pentru a-mi vopsi faţa şi mâinile. Conducătorii sângeroşi se fac mai uşor ascultaţi. Politicienii sentimentali lasă o bună impresie, dar au o viaţă extrem de scurtă.

Aşadar, geniala mea nebunie m-a făcut, poate pe bună dreptate, să mă socotesc providenţial, mesianic, trimis pe pământ din raţiuni supreme, cu un scop sfânt, pentru realizarea căruia nu mai contau mijloacele. Eram cel chemat să împingă oamenii spre idealuri, chiar dacă acestea le erau de multe ori străine. Idealuri născocite de mine, după filozofia şi experienţa mea. Recunosc: din dorinţa de a domestici lumea m-am purtat ca un sălbatic.

Oamenii se tem cel mai mult de durere, iar sângele este culoarea naturală a acesteia. Iată de ce am dezvoltat, exuberant, cultul durerii, al cărui principiu fundamental este : sângele vărsat înnobilează sângele rămas.Acest cult, deşi nimeni n-a îndrăznit să îl adopte oficial, ca religie, şi-a câştigat numeroşi adepţi. Filizofi de seamă l-au stilizat, intelectualizându-l până la saturaţie. S-au născut astfel doctrine care argumentează ştiinţific nevoia de sânge, conferind crimei motivaţii dintre cele mai nobile. În anumite perioade aceste ideologii au devenit foarte populare, transformând cultul sângelui în fenomen de masă.

Confruntarea ideilor aparent incompatibile se tranşa prin violenţă. Avea câştig de cauză cel care, cu cheltuieli minime, producea o vărsare maximă de sânge. Volumul acestuia diferă de la o epocă la alta, în funcţie de tehnicitatea şi gradul de organizare a societăţii. Cu timpul, ţeapa, ca metodă de instrumentare a durerii, ia forme sofisticate, mai puţin sângeroase, dar tot mai eficiente, de la puşca mitralieră la camerele de gazare sau bomba atomică. În spatele acestora sunt eu, mereu tânăr, reîncarnat, ori de câte ori trebuie, în regi, dictatori, sultani, revoluţionari, şefi de trib, maharajahi, secretari de partid, despoţi, satrapi, aiatolahi, conquistadori, preşedinţi. Eu pot intra uşor în pielea oricărui individ, căruia legea îi dă dreptul să spună în fiecare dimineaţă că el îşi bea cafeaua în numele poporuluii suveran.

Prin urmare, nu sunt un făcător de istorie, ci mai degrabă un ferment catalizator, diabolic dar folositor, adică un produs secundar al acesteia. În aceste condiţii, a face din mine un personaj pozitiv ar fi o erezie. După cum, prezentarea mea ca personaj negativ ar

fi o nedreptate. Pentru că, după fiecare ieşire a mea la rampă, cînd lacrimile se usucă, sângele se evaporă şi durerea devine amintire, Omenirea constată, cu stupoare, că a făcut, totuşi, un pas înainte.

Am încercat să pătrund în morga stafiilor eterne, numită Pantheon, cu lira muzelor, alegând poezia ca a doua cale spre nemurire. A fost un gest temerar. Poezia cere mult suflet, iar eu nu mai aveam aşa ceva. Poezia mea e deshidratată, uscată ca o mumie, şi poate de aceea rezistă timpului. În versurile mele, la fel ca în politică, oamenii sunt doar obiecte de recuzită, mijloace de realizare, piese de decor. Dacă poezia este divină, trebuie neapărat ridicată deasupra oamenilor. Evident, în felul acesta, unii nu mai ajung la ea. Dar o vor atinge numai aceia care o merită! Nu urăsc oamenii. Dar nu pot să mă împac ci ideea că aceştia sunt altfel decât mi i-am imginat eu, altfel decât ei şi-au propus să fie, altfel decât i-a conceput bunul Dumnezeu.

Activitatea mea de vampir este, în bună parte, creația unor scriitori talentați, rodul fanteziei acestora. Dar conține şi urme de adevăr. A întreține metabolismul puterii tale cu sângele altora, iată o formă alambicată, dar indubitabilă, de vampirism. O asemenea practică te transformă, fie şi la figurat, în băutor de sânge. Acest lucru a fost posibil datorită laşităţii, lăcomiei, caracterului duplicitar, slugărniciei, minciunii şi trădării celor din jur.

Am crezut şi cred în Dumnezeu, dar într-o manieră critică. Sunt convins, şi nu mă sfiiesc să afirm, că suferința de pe pământ este dată de Dumnezeu, datorită unei alcătuiri pripite şi inexacte a Lumii. Am vărsat mult sânge nevinovat în numele Domnului, fără ca acesta să aibă vreo reacție. De aceea am continuat să-l cinstesc pe Dumnezeu, păstrându-mi, totuşi, diavolii aproape. Am ajuns la acest dualism, conştient că Dumnezeu însuşi tolerează Iadul, ba chiar se foloseşte de el în a face publicitate Raiului. Nu sunt ateu, ci un credincios inteligent, care crede, observă şi cercetează. Dacă forțele răului reprezintă o realitate cotidiană, e mai bine să negociezi cu ele, decât să le ameninți, teatral şi ineficient, cu un bob de tămâie.

Am ales Femeia ca punte de legătură între mine şi Diavol. Farmecul ei irezistibil mi-a luminat existența. Unele mesaje aduse de ea din noaptea Infernului erau mai cerebrale decât semnele cerului. Prin această Femeie trimisă de Lucifer am înțeles mai bine caracterul stufos, contradictoriu şi atât de uman al diavolilor. În politica Lumii, în care totdeauna hormonii masculini au avut ultimul cuvânt, glasul Femeii s-a auzit slab, de cele mai multe ori fiind o rugăciune de pace.

Personalitatea mea este bogată şi complexă. Faceți o regretabilă greşeală, reducându-mă la Vlad Țepeş, identificându-mă cu Nero, Cortez, Napoleon, Hitler, Mussolini, Ceauşescu, Stalin, care au fost doar reîncarnări succesive ale mele. Sunt român, în aceeaşi măsură în care sunt rus, neamț, francez, italian, american, indian, turc, spaniol, chinez. Despre naționalitatea mea pot să spun doar atât : sunt pământean.

Nu încercați să mă reabilitați, de dragul propagandei naționaliste. N-are rost să mă zugrăviți mai alb sau mai negru decât sunt. Dacă vreți, intrați pentru o clipă în universul meu oscilant, în care totul ondulează, dar în primul rând caracterele. Acțiunea are inconsistența şi discontinuitatea unui vis, în care diavolii fac eforturi să se umanizeze, în vreme ce oamenii se transformă, discret dar ireversibil, în diavoli. Este lumea himerelor mele, plămădită după cosmogonia halucinantă a ciobanului îndrăzneț, care îşi scoate turma de lupi la păscut, păzită doar de o singură oaie. Dacă aveți vreme pentru aşa ceva, încercați să căutați insule de logică, navigând pe această mare uscată a absurdului, călăuziți de două faruri antagonice : cumințenia paşnică, dar stearpă a mediocrității, în antiteză cu nebunia mea creatoare, stropită din abundență cu sânge.

DRACULA REX

Scena 1

Un decor sărăcăcios, reprezentând o insulă pustie. Un palmier, un cufăr, două scaune de plajă. În palmier, agățat de o ramură, un liliac împăiat cu capul în jos. Faustina, frumoasă, atrăgătoare, încă tânără stă întinsă pe scaun şi răsfoieşte plictisită o revistă de modă. Este îmbrăcată uşor, transparent, de plajă. Două cornițe discrete îi dau Faustinei un plus de mister şi eleganță, evidențiind totodată, subtil, condiția ei de femeie a Infernului. Dracula, de asemenea este îmbrăcat uşor şi modern. Dracula şi Faustina vor purta astfel de costume, încât spectatorul să creadă că este contemporanul lor. Celelalte personaje vor purta costume de epocă, de preferință medievale. În picioare, concentrat, Dracula citeşte una din noile sale poezii. Trăieşte intens fiecare vers.

DRACULA (*declamă, agitând manuscrisul*): „Era plin de molizi în tramvaie / Un vânt al nimănui suspina printre ramuri / Când eu, Dracula Rex simt revolta petalelor / Disperarea crescândă din armindeni / Strigătul triumfal al florilor de mac...”(*Către Faustina*.) Faustina, îți place acest vers genial?
FAUSTINA (*uşor plictisită, răsfoind revista*): Eşti un poet strălucit, măria ta...
DRACULA (*reia lectura versurilor, cu un plus de încredere*): „Ah, veşnicia e clepsidră fără nisip! / Dar ura fierbe iar în frunze de mimoză...”
FAUSTINA (*surprinsă*): Iar mimoza?
DRACULA (*cu pasiune crescândă*): Mimoza, mimoza! Este singura floare carnivoră. Înțelegi, Faustina, strigătul triumfal al florilor de mac? Mimoza înseamnă carne, iar macul, sânge. Revoluția e cataclism social. (*Tare*.) Carnagiu! Carne şi sânge! (*Deja calm*.) Nu pot să pun în versuri un carnagiu vegetal, fără maci şi mimoze...
FAUSTINA (*arată ceva în revistă*): La Paris se poartă iar rochii lungi!...(*Dracula îi aruncă o privire fulgerătoare. Faustina închide revista, ascultă şi încearcă să se concentreze, căutând noi sensuri ale acestor versuri*.) Am înțeles, luminăția voastră! Este vorba despre un măcel vegetal...
DRACULA (*citeşte mai departe, cu patos controlat*): „Cu scorburile pline de grenade / Cu carabinele ascunse-n ramuri / Stejarii coboară dealurile / În marş forțat. /”
FAUSTINA (*categorică*): Pădure! Pădure în mişcare! Expresiv dar, totuşi, uşor shakespearean...
DRACULA (*iritat*): Aiurea! Aici nu e vorba de mişcarea haotică a unor tufe medievale, stimată doamnă! (*Calm*.) Trebuie să simți fiorul umanității...(*Cu pasiune*.) Milioane de copaci, în pas de defilare, în slujba aceleiaşi idei. Rădăcinile lor bat uniform, cadențat drumurile de asfalt ale patriei. Se mişcă organizat până şi arborii – simbolurile clasice ale statorniciei. Este ura lumii vegetale, ajunsă la apogeu...
FAUSTINA (*răsfoind iar revista*): Iar ură...De ce atâta ură?
DRACULA (*cu patos*): Femeie, tu nu pricepi că este vorba de o revoltă generală? Erupția lumii docile a plantelor, sătule de abuzul imemorial al regnului animal! (*Calm, narativ*.) Plantele sunt cele mai oropsite ființe. Ai văzut ce viață de câine are un stejar? Nici nu încolţeşte bine din ghindă şi se năpustesc asupra lui batalioane de viermi şi insecte. Dacă scapă, vor veni caprele pădurarului să-i pască frunzele. (*Cu pasiune în creştere*.) Şi dacă ajunge la maturitate, se aruncă pe le oamenii. Cu privirea lor de fierăstrău, îl descompun în grinzi, ştacheți, scânduri...
FAUSTINA (*plictisită*): Într-adevăr, e revoltător...

DRACULA (*sentențios*): Totdeauna am fost solidar cu plantele, exploatate crunt de către această faună rapace! (*Declamă.*) ”Adevărata Apocalipsă va veni / Când răbdarea florilor se va sfârşi.”
FAUSTINA : Superb final! Rimează.
DRACULA (*cu însuflețire*): Care final? Abia am început. Acesta nu e un poem oarecare, ci o epopee. Insurecția plantelor, clorofila în faza ei de maximă expansiune! Iată o temă amplă, majoră. (*Declamă.*) „Noi, arborii / În parcul central vom răsădi oameni / Îi vom uda zilnic cu stropitori de sânge / Din cizme le vor creşte rădăcini trainice.” (*Cântă.*) Tra, la, la, la...(*Brusc se întoarce către Faustina.*) Înțelegi?...
FAUSTINA (*forțat*): Desigur! Arbori învingători, îngrijind o plantație de oameni...
DRACULA (*concentrat*): Oamenii!...Aceşti dăunători inteligenți...Sunt periculoşi! Cibernetica lor poartă încă blană de urs...Ei şi turmele lor de rasă au distrus ordinea şi frumusețea primordială. Te-ai gândit, Faustina, câtă armonie a fost la începutul începutului, când nimeni încă nu ştia să pască?
FAUSTINA (*intrigată*): De unde atâta ură față de oameni?
DRACULA : Nu cunoşti ura? Voi, diavolii ați inventat-o!
FAUSTINA (*cu seninătate*): La noi e altceva. Ura noastră este ancestrală. Dar, măria ta, eşti om, totuşi...
DRACULA (*calm, controlat*): Nu mai sunt om, de veacuri...Sunt doar o plantă personificată. Un stejar altoit cu mimoză. Un copac umblător, care a dobândit conştiința tragică a existenței sale, în această lume năpădită de capre şi oameni.
FAUSTINA : Ciudat! Stăm numai noi doi, pe această stâncă solitară... Şi totuşi, ura ne însoțeşte.
DRACULA (*neîncrezător*): Chiar crezi că insula Santa Arena e pustie?
FAUSTINA : Doar noi doi, nisipul şi acest palmier.
DRACULA (*dezorientat*): Am fost exilați?
FAUSTINA : În fuga lor generală, ne-au abandonat...
DRACULA : Vorbeşti de arbori?
FAUSTINA (*resemnată*): Vorbesc de oameni! Într-un fel, suntem exilați. Când lumea fuge de tine, tot exil se numeşte.
DRACULA (*consolat*): Palmierul a rămas! Cât priveşte oamenii, gâştele acestea gânditoare...
FAUSTINA : Măria ta...
DRACULA : Uneori îmi lipsesc. Mi-e dor de sângele lor! (*Se ridică şi deschide cufărul, din care scoate şi îşi pune pe cap un tricorn napoleonian. Îşi duce mâna dreaptă la inimă.*) Gâşte! Pene în vânt. Şi când te gândeşti că am condus milioane de husari...Danssez-vous, madame?
FAUSTINA : Înălțimea ta, sunt obosită...
DRACULA . Obosită?...(*Absent, scoate din cufăr şi îşi pune pe cap o coroană de lauri, tipică împăraților romani.*) Crezi că eu nu sunt obosit, după atâtea secole de aventură? Am ridicat arcuri de triumf, temple, amfiteatre şi teatre. Am zidit terme, să-şi spele păcatele toate gâştele Capitoliului...Sunt obosit...(*Îşi pune pe cap o caschetă militară şi salută Palmierul, în manieră nazistă.*) Toți suntem obosiți! (*Tare.*) Dar, iată, în gară au sosit iar trenurile morții! Cine să le descarce? Unde sunt oamenii? Ai dreptate. Îmi lipsesc...(*Tare, imperativ.*) Am nevoie de oameni ca să descarce şi să încarce oameni!
FAUSTINA : Astăzi e sâmbătă.
DRACULA (*cu voce hotărâtă*): Ziua nu contează, când ți se pune coasa în mână! Trebuie să mergi înainte, neabătut, cu ochii ațintiți pe steaua idealului...(*Declamă.*) „Şi vei lăsa în urma ta polog de oameni.” (*Îşi pune pălărie de lider comunist. Continuă, pe un ton solemn, uşor demagogic, de tribună.*) Pentru ca această glie să fie glie s-a jertfit clasa muncitoare! Şi țărănimea! Şi intelectualitatea progresistă! Slavă veşnică celor care şi-au dat viața pentru nisipul sfânt al patriei noastre scumpe Santa Arena! (*Aplaudă de unul singur.*)
FAUSTINA (*cu un aer ocrotitor*): Te simți bine?

DRACULA : Bine e puțin spus. Mă simt monstruos. (*Pune toate lucrurile înapoi în cufăr, apoi îl închide.*) Iată ce e istoria, doamnă! (*Arată spre cufăr.*) Politică la naftalină! (*Se uită la ceas.*) Trebuie să mergem! În curând va fi lună plină...
FAUSTINA (*plictisită*): Iar lună plină? Ah, viața noastră de familie, mereu condiționată de fazele lunii! Povestea aceasta cu luna nu se mai termină...(*Aruncă revista pe cufăr.*)
DRACULA (*solemn*): Nu luna ne cheamă, ci nevoia de istorie! Sângele este materia primă a istoriei. Cum să scrii, doamnă, istorie fără sânge?
FAUSTINA (*cu voce caldă, convingătoare*): Mărite domn, să ignorăm, măcar o dată, chemarea istoriei. Eşti obosit...
DRACULA (*aproape convins*): Ai dreptate...Sunt un poet bătrân, aproape epuizat artistic. Dar poezia aventurii îmi aruncă o ultimă provocare. Încerc să mai storc ceva din ruina talentului meu. Trag de el ca de un uger de vacă stearpă...(*Ezită.*) Trebuie să mergem...
FAUSTINA : Te iubesc, măria ta.
DRACULA (*profund*): Ah, femeie! Rătăcirea dă iubirii profunzime. Trebuie să mă însoțeşti! Locul Penelopei e pe corabie, nu în sufragerie. Am nevoie de tine! (*Declamă.*) „Iar între sânii Evei / Mă voi simți mai bine / Ca-n sânul lui Avram."
FAUSTINA (*cu hotărâre*): Nu pleca, majestate!
DRACULA (*vesel, total schimbat*): Vrei să stau aşa, mii de ani, cu capul în jos, ca acest liliac împăiat? Eu mă gândesc serios la viitor. Nu mi-e indiferent sângele celor ce vin. Deocamdată generațiile viitoare dorm, cufundate în somnul latent al neființei. Precum doarme ideea de spic în bobul de grâu. Să mergem, aşadar...
FAUSTINA (*plânge*): Bine, dar ai promis...(*Se aude un urlet de lup.*)
DRACULA (*tot mai hotărât*): Am promis pentru că uneori sunt tolerant. Dar toleranța mea nu merge până acolo, încât să fiu tot timpul de acord cu mine însumi. (*Tare.*) Nu eu am inventat ciclicitatea istoriei! Nu e vina mea că istoria trebuie să se repete, doamnă! (*Se aud mai multe urlete de lupi.*)
FAUSTINA (*melancolică*): Insula noastră pustie, invadată de lupi...
DRACULA : Nu sunt lupi adevărați, ci spiritele lor. Urlă, undeva departe, în culisele Universului. Răzbat până aici, pentru că răzbat oriunde. Spiritele nu au noțiunea de spațiu...
FAUSTINA (*brusc, ia o hotărâre*): Eu renunț şi mă retrag din această acțiune!
DRACULA (*furios, vulgar*): Ascultă, proasto! Iar faci nazuri? Vrei să te ascunzi de soarta ta în spatele propriilor ovare? Trebuie să fim împreună! Eu sunt alfa, tu eşti omega. De altfel nu plecăm nicăieri! Stăm pe loc! Ne vor aduce aici castelul! Toată curtea regală...Tot alaiul...Avem un popor harnic. Iar mâine e duminică...(*Râzând.*) E carnaval...
FAUSTINA (*gravă*): Carnavalul durerii...
DRACULA (*vesel*): Sărbătoarea anului...
FAUSTINA (*îngândurată*): Mai poate fi durerea temă de carnaval?
DRACULA (*râde*): Desigur!...Supuşii mei nu iau niciodată durerea in serios. Pentru ei, existența este o interminabilă glumă...Cântă, indiferent dacă viața vine sau pleacă. Cimitirele lor sunt vesele. Pe cruci, în loc de epitafuri scriu epigrame. Popor de umorişti...(*Pauză.*) Uneori, umorul lor capătă o gravitate mortală...(*Se aud tot mai puternic, urlete de lupi. Dracula bate din palme.*)

Din culise îşi fac apariția toate celelalte personaje care, în mare grabă schimbă decorul. Este înlăturat palmierul. Se scot scaunele de plajă şi cufărul. Se introduc în scenă mai multe piese de decor, specifice unei curți regale de epocă, printre care un tron, o masă lungă, mai multe scaune, o sofa şi un dulap. Dracula şi Faustina dau indicații cu privire la amplasarea mobilierului. Camerista aduce două mantii, pe care Dracula şi Faustina le îmbracă în scenă. Juudecătorul îi întinde lui Dracula coroana regală.

FAUSTINA (*cu un zâmbet răutăcios*): Pot să plec? Dacă facem iar istorie, lasă-mă să simt pulsul poporului!...

DRACULA (*zâmbind diabolic*): Ah, pisică afurisită! Mergi şi nu iuta drăceasca ta menire! (*Faustina iese*.) Totdeauna mi-au displăcut dracii care fac paradă de sentimente umane! Cu ea se întâmplă, totuşi, ceva ciudat. Din zi în zi e tot mai bestială. Mă tem că în curând se va preface de-a binelea în om...(*Dracula se aşează pe tron. Îşi aranjează îndelung coroana. Toate celelalte personaje se retrag. Intră Călăul, foarte speriat.*)

Scena 2

Sala tronului. Dracula, Călăul.

CĂLĂUL (*se aruncă la picioarele lui Dracula*): Milă, măria ta!
DRACULA (*aspru*): Milă? Un călău profesionist pretinde milă! Milă cer oamenii slabi. Adică cei cărora le e lene să fie puternici. În regatul meu nu e loc pentru milă!
CĂLĂUL (*cu voce plânsă*): Atunci pentru ce ați mai pus cutia milei în fața bisericii?...
DRACULA (*zâmbind malițios*): E un test! Iscoadele mele supraveghează zi şi noapte această capcană. Toți proştii care introduc bani în cutia milei sunt ridicați de poliție, judecați, condamnați. (*Tare.*) Mila lor slăbeşte tăria acestei națiuni! Mila a dărâmat atâtea imperii!...
CĂLĂUL : Milă, măria ta!
DRACULA (*rece*): Te porți ca un cerşetor într-o țară în care cerşetoria e interzisă prin lege. Iată încă un cap de acuzare...
CĂLĂUL (*copleşit de teamă*): Îndurare!
DRACULA (*vesel*): În fond, ce vrei? Milă sau îndurare? Sunt termeni apropiați. Au însă nuanțe diferite.
CĂLĂUL (*după un moment de gândire*): Milă şi îndurare...
DRACULA (*neînduplecat*): Prea mult! Tu eşti călăul! În numele legii separi vertebre, străpungi ficați, faci să curgă râuri de sânge! Fără ca cineva să te tragă la răspundere...
CĂLĂUL (*plângând*): Milă, măria ta!...Puțină milă!...Măcar cât să dărâm un imperiu...
DRACULA (*vesel*): Prea bine! Te voi îneca într-o baie de sânge. Ia spune! Ce se va întâmpla cu tine dacă te voi cufunda într-o vană cu sânge?
CĂLĂUL (*cursiv*): Voi fi împins de jos în sus cu o forță egală cu greutatea volumului de sânge dezlocuit...
DRACULA (*atent*): Aha! Speri să te menții la suprafață, camuflat printre leucocite şi hematii! Dar eu te voi scoate şi te voi lega de catarg, să fluturi în vânt, roşu şi maiestos, ca un steag sovietic...
CĂLĂUL (*tot mai iritat*): La dracu'...Merit şi eu puțină considerație...
DRACULA (*calm*): Considerație. Substantiv comun, gen feminin. În franceză se spune considération. Ia spune : considération...
CĂLĂUL : Considération, măria ta!
DRACULA : Consideratiooon! Mai gutural! Puternic nazal!
CĂLĂUL : Considerasiooon!...
DRACULA (*grav*): Aşa! Aproape bine. (*Furios.*) O să vezi tu considerație, nemernicule! M-ai compromis în ochii străinătății!...M-ai făcut de râs! Spectacolul oferit de tine azi dimineață a fost o farsă...
CĂLĂUL (*cu umilință*): A fost o execuție...
DRACULA : Trebuia să fie o execuție. Veselă, ce-i drept, dar nu farsă! Trebuia să-şi păstreze gravitatea ei monumentală...Execuție în masă, cu protocolul de rigoare. Am invitat tot corpul diplomatic. Iar tu ai organizat o parodie! Află că eşti un om mort!
CĂLĂUL : Considerasiooon, măria ta!
DRACULA (*cu aer exigent*): Ah, stârvul tău, bântuit de obsesia vieții! De ce te sperie moartea, muritorule? Tocmai pe tine, care ai făcut din moarte o profesie. (*Ridică o floare de pe masă.*) Ia exemplu de la această floare! Ea a murit. Sângele incolor i s-a scurs din tulpină. Dar ce parfumuri demne emană! (*Mirosind floarea.*) Ce arome conține cadavrul acestei flori! În timp ce hoitul tău, încă viu, deja pute.

CĂLĂUL (*nervos*): Du-te dracului! Uită-te în fişa postului! Eu nu răspund decât de execuția propriu-zisă. Sunt un simplu executant! Pricepi? Alții s-au ocupat de organizare...(*Arată cu degetul spre culise*.)
DRACULA (*calm*): Ahaaa! Aşa e mai bine! Începe chiar să-mi placă...Cadavrul tău încearcă să se apere. Înseamnă că n-a murit de tot. Non omnis moriar.
CĂLĂUL (*tot mai hotărât*): Încetează, majestate! Am făcut atâtea pentru tine, pentru ideologia ta. Ți-am acoperit crimele...
DRACULA (*profund mirat*): Mi-ai acoperit crimele? Bine, dar aceasta este menirea oricărei ideologii...Să dea crimei o motivație cât mai nobilă...
CĂLĂUL (*cu fermitate*): Am fost un instrument eficient al puterii tale. Am ținut populația sub control, deşi milioane de femei nasc întruna. Am fost garantul politicii tale demografice. Şi asta aşa, discret, fără să-ți pun în cap Națiunile Unite...(*Intră Țiganul, destul de jerpelit, cu un sac negru în spate*.)
ȚIGANUL : Sticle şi borcane! Sticle şi borcane cumpăăăr! (*Călăul îl apucă de guler şi îl scoate din scenă*.)
DRACULA (*curios*): Ce tot vrea acest om?
CĂLĂUL : Habar n-am! Vorbeşte de sticle şi borcane. Cred că e o iscoadă.
DRACULA : Şi de ce crezi că e iscoadă?
CĂLĂUL : Altfel nu trecea de gărzi. Auzi, să intri în biroul regelui cu un sac de sticle goale în spate!...
DRACULA (*insistent*): Iscoadă, spui?
CĂLĂUL (*cu un aer de reproş*): Țara a devenit o pădure de țepe, prin care mişună delatori şi iscoade...
DRACULA (*absent*): Uită-te la această floare...
CĂLĂUL (*iritat*): Lasă-le dracului de flori!
DRACULA (*declamă*): „În tandrețea şarpelui nimeni nu vrea să creadă / Pe nimeni nu tulbură sângele incolor al florilor..." (*Către Călău*.) Chiar nu simți vibrația versurilor mele?
CĂLĂUL (*speriat*): Mi-am consumat ultima fărâmă de curaj...Nu simt nici o vibrație! Doar o frică nebună...Fie-ți milă!...
DRACULA (*dezamăgit profund*): Nenorocitule! Poezia mea nu-ți spune nimic? Şi iar începi cu mila? Tocmai acum, când începusem să legăm un dialog normal...Când eram pe punctul să te grațiez. Este clar că trebuie să mori. Dar țin la tine...Îți promit că te voi readuce imediat la viață. Ca să mai am plăcerea să te omor o dată...
CĂLĂUL : Îndurare!...
DRACULA (*hotărât*): E târziu! Pune mâna pe liră şi cântă! Te vei condamna singur! Te vei executa singur! Aceasta va fi şi ultima ta execuție...Vreau un rechizitoriu muzical, temperat, nu prea vesel. Alegro ma non tropo. (*Melancolic*.) Autocondamnarea este triumful unei înalte conştiințe. Ca la romani. Vreau resemnare şi decență în fața morții...Călăul meu! Călăul meu liric! (*Plânge*.)
CĂLĂUL (*scoate din dulap o chitară, pe care încearcă să o acordeze*): Dă-mi un mi de sus...
DRACULA (*se uită la floare şi plânge*): Miii!...Doar atât îmi ceri în fața morții?
CĂLĂUL (*scoate câteva acorduri*): Nu vrei să incendiem iar capitala? Aşa, pentru inspirație...
DRACULA (*visător*): Îmi amintesc...Ah, ce spectacol! Ce foc prometeic! Flăcările îşi zdrobeau creasta de cer. Atunci am scris cel mai înălțător poem. Mai înalt chiar decât înaltele coloane de fum. O capodoperă. Agonia unui oraş în flăcări. Agonia. Marea nelinişte care precede marea linişte. A fost o agonie de mare succes! Criticii au fost încântați...
CĂLĂUL (*grav*): Oamenii ardeau ca nişte torțe...
DRACULA (*vesel, amuzat*): Alergau de colo-colo, bezmetici, ca nişte licurici fără aripi...(*Brusc devine grav*.) Focul este sfânt, eficient şi purificator!
CĂLĂUL (*tare*): Măria ta, să fac rost de chibrituri?

DRACULA (*hotărât*): Nu! La câtă sărăcie e în oraş, nici nu cred că s-ar mai aprinde...Muza mea, pururi trează, pândeşte alte cataclisme. (*Visător.*) Un uragan, nişte inundații, vreun cutremur...Prea mult foc strică. (*Imperativ.*) Acum vreau aer, pământ şi apă! Vorba bătrânului Democrit...
CĂLĂUL (*cu însuflețire*): Putem improviza un uragan. La comandă, tot poporul să sufle în aceeaşi direcție...
DRACULA (*declamă triumfal*): „Eu sunt oceanul, eu sunt corabia, eu sunt vântul care suflă în pânze!..."
CĂLĂUL (*în acorduri de chitară*): Un fluviu de lacrimi, ridicat peste malul suferinței...
DRACULA (*pe un ton didactic*): O mare de lacrimi! E mai bine aşa! Lacrimile sunt sărate. Prin fluvii curge apă dulce.
CĂLĂUL (*declamă, acompaniat de chitară*): O mare de lacrimi...
DRACULA (*enervat*): Ajunge! Vorbeam de flori! Şi tu, gata, ai trecut la lacrimi! Chiar şi în poezia modernă există o anumită rânduială...Gardă! Să intre gărzile!...(*Intră în mare grabă doi Soldați cu halebarde.*)
CĂLĂUL (*calm, în acorduri de chitară*): O mare de flori...
DRACULA (*către Soldați, arătând cu mâna spre Călău*): Soldați! Acest poet ratat / În temniță să fie aruncat / Cu chitară cu tot. (*Declamă.*) „Cu chitară cu tot" (*Către Soldați.*) Stați pe loc! (*Către Călău.*) Ceva lipseşte! N-ai cumva o rimă pentru substantivul „tot". Cu accent prozodic pe o? (*Către Soldați.*) La loc, comanda!
CĂLĂUL (*cu seninătate*): „Tot" este adverb, măria ta...Rimează perfect cu „netot", care, într-adevăr este substantiv...
DRACULA (*către Soldați*): Soldați! (*Declamă, arătând spre Călău.*) „Acest adverb netot / Acest poet ratat / În temniță să fie aruncat / Cu chitară cu tot"
PRIMUL SOLDAT (*entuziasmat*): E cu rimă încrucişată!
AL DOILEA SOLDAT (*vesel*): În dulcele vers clasic...
CĂLĂUL (*speriat*): O mare de flori...(*Soldații îl scot din scenă.*) Milă, măria ta!...
DRACULA (*singur*): O mare de flori, ridicată peste malul suferinței...Nu sună rău. Trebuie să-mi notez acest vers. Ticălosul acesta e plin de talent! Oare cum poate Dumnezeu să-şi implanteze harul divin într-o asemenea epavă?...Arta lui curge fără efort, ca un fel de secreție, direct din glanda lirică. La el poezia este exact ceea ce trebuie să fie. Absurd mineral, degradat la rang de conştiință organică. (*Pauză.*) Dacă nu e omorât la timp, un asemenea poet poate deveni nemuritor...

Scena 3

Acelaşi decor. Dracula stă pe tron, tolănit, adică într-o poziție care sfidează orice protocol. Intră în mare grabă Judecătorul şi Preotul. Fac plecăciuni adânci, după care rămân în picioare în fața tronului.

DRACULA (*concentrat, bine organizat*): Deci, aşa cum înaltele voastre fețe ştiu, azi s-a deschis oficial Carnavalul Durerii. Voi trebuia să organizați Marea Execuție. Nu mai înțeleg nimic. Am concesionat o întreagă pădure din care s-au cioplit douăzeci de mii de țepe. V-am dat pe mână douăzeci de mii de păgâni, tineri şi sănătoşi. Unii dintre ei, cu studii superioare. Ați avut tot ce trebuia pentru un spectacol de gală. Şi voi? Ce-ați făcut voi cu toate acestea?
PREOTUL (*neliniştit*): Doamne, eu am conştiința împăcată. I-am împărtăşit pe toți, folosind o singură linguriță de grijanie. În țară e sărăcie, doamne...De ce să facem risipă de cele sfinte pentru nişte păgâni? (*Intră Iscoada, discret, în vârful degetelor. Caută ceva, insistent, pe sub masă, după sofa, în spatele tronului.*)
JUDECĂTORUL (*agitat*): Mărite Voievod, eu, ca judecător, mi-am făcut treaba destul de repede, pentru că nici unul n-a catadicsit să-şi pună avocat. (*Senin.*) I-am condamnat pe toți la moarte prin tragere în țeapă. De altfel, împărtăşiți fiind, nu mai era loc pentru altă sentință...Nici unul nu a făcut recurs...
DRACULA (*cu furie crescândă*): Ajunge! La ora nouă punct am fost acolo, cu tot alaiul. Curteni, ambasadori, cronicari, o anumită parte a presei. Fiind vorba de un carnaval, mă aşteptam să aud un cor de țipete. Din pădurea aceea mutilată mă aşteptam să curgă durerea în mod organizat. Să aud frica biciuind cerul, sfâşietor, ca o aripă de diavol. Douăzeci de mii de oameni în grea suferință, țintuiți în copaci, contorsionați, ținându-şi în palme o parte din organele interne. Douăzeci de mii de spaime, unite într-un singur țipăt, zguduind Universul...
PREOTUL (*încet, către Judecător, arătând spre Dracula*): Ah! Se apropie nebunia în maxima ei splendoare...
ISCOADA (*caută sub masă*): N-ați văzut cumva, din întâmplare, un duşman al poporului? (*Tăcere prelungită. Celelalte personaje îl ignoră.*)
DRACULA (*început de transă*): Douăzeci de mii de chinuri îngemănate. Freamătul unui cimitir în devenire. Natură moartă cu oameni vii. Dinamismul lucrurilor cufundate în nemişcare. Toate acestea, într-o notă optimistă, pentru că, repet, e vorba de un carnaval. Asta mă aşteptam să văd! Asta înseamnă teatralizarea sentinței, domnilor! Şi ce-am văzut? Ochii sticloşi ai morții mă sfidau printre ramuri. Ridicol! Totul era inert şi rece. Neființa umpluse pădurea şi era doar ora nouă dimineața. O tăcere de gheață, pe care nici corbii nu îndrăzneau să o tulbure. Ici-colo, bălți de sânge închegat, ireal, dubios, ca o pastă de tomate...(*Tare.*) Ce-ați făcut? Unde e vitalitatea acestei scene? Au nu trebuia să faceți voi spaima să vibreze? Moartea este tot artă, domnilor! N-ați înțeles nimic din estetica morții! Asta numiți voi vizualizarea durerii? Unde era muzica? De ce nu s-au auzit câinii urlând? Unde erau poeții? (*Brusc, devine duios.*) Ah, poeții, aceste spirite minunate care ştiu să facă durerea să rimeze!
PREOTUL (*încurcat*): De vină sunt planetele. Iar s-au aliniat. De câte ori se aliniază planetele oamenii mor brusc, fără suferință...
DRACULA (*mirat*): Planete? Dați vina pe planete? Care planete?
PREOTUL : Marte, Venus...Jupiter...
JUDECĂTORUL : Saturn...

DRACULA : Altele nu mai ştiţi?
PREOTUL : Pluton...
DRACULA (*dispreţuitor*): Mofturi!...De la Facerea Lumii încoace planetele se învârt întruna, pe orbite eliptice, cu viteze proporţionale cu pătratul distanţei lor faţă de Soare. Şi, dintr-o dată se aliniază, cuminţi, pentru că aşa vreţi voi...
PREOTUL : Osândiţii s-au sfârşit repede, măria ta, pentru că erau păgâni...Păgânii sunt fricoşi. Cei mai mulţi mor numai la vederea ţepei! Creştinii sunt mult mai curajoşi. Au vocaţie de martiri. Un creştin poate ţipa în vârf de ţeapă până seara târziu.
JUDECĂTORUL : Trebuiau creştinaţi înainte de execuţie...Să ne fie învăţătură de minte! Pentru carnavalul de anul viitor...
DRACULA (*conciliant*): Prea bine! N-aveţi decât să-i coborâţi din arbori şi să-i botezaţi. (*Autoritar*.) După care repetaţi execuţia!
PREOTUL (*încurcat*): O înviere în masă nu e treabă uşoară, măria ta. Să nu uităm că sunt păgâni. Nu avem nici o legătură cu dumnezeul lor. Învierea e complicată chiar şi pentru creştini. Nici Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu a reuşit din prima încercare...
DRACULA (*în culmea furiei*): Imbecililor! Îmi pierd răbdarea! Oare nu realizaţi că aţi compromis Carnavalul Durerii? În plin sezon turistic! Voi subminaţi economia naţională!
JUDECĂTORUL (*încet*): E nebun...
ISCOADA (*caută prin sertare*): V-am întrebat dacă n-aţi văzut un duşman al poporului! Se prezintă ca negustor. Are în spate un sac mare şi negru, plin cu secrete de stat! (*Nimeni nu-i răspunde*.) Ai dracului! Vă faceţi că nu mă auziţi! Nu vreţi să colaboraţi cu securitatea! (*Iscoada iese*.)
DRACULA (*absent*): Vă priveşte! Coborâţi victimele din copaci! Scoateţi-le intestinele subţiri şi puneţi-le la uscat!
PREOTUL (*încet, făcându-şi cruce*): Doamne, e nebun...
DRACULA : Intestinele lor sunt lungi şi bune conducătoare de electricitate...
JUDECĂTORUL (*îşi face cruce*): Ah!
DRACULA : Staţi aşa!...Un păgân să tot aibă patruzeci de metri de maţe. Putem măsura...Înmulţit cu douăzeci de mii...asta face opt sute de kilometri...Ho, ho, ho! Cu atâtea intestine putem electrifica două judeţe. Socialism înseamnă puterea poporului, plus electrificarea ţării...
PREOTUL (*tare*): Majestate, sunteţi complet nebun...
DRACULA (*calm*): Nebuni sunteţi voi! Eu sunt sluga lui Dumnezeu. Eu doar retuşez opera Domnului. (*Tare.*) Această lume, imperfectă, înjghebată în goana unei singure săptămâni lucrătoare!...Eu şterg opera Domnului de praf! O curăţ de răi şi de păgâni! (*Calm*.) Cu această ocazie vreau să aduc în bordeiele celor sărmani puţină electricitate...He, he, he!... (*Intră iar Ţiganul*.)
ŢIGANUL : Sticle şi borcane de vânzareee! (*Judecătorul îl scoate afară într-un mod destul de brutal*.)
DRACULA (*în transă*): Ho, ho, ho!...Şterg opera Domnului de praf. Opera Domnului! Perfecţiunea ei improvizată! Mii de galaxii de sticle şi borcane! Ţeapa e cheia mea franceză, cu care voi repara această lume stricată...Tra, la, la!...
PREOTUL (*se roagă*): Iartă-i, Doamne, vorbele necugetate!...
DRACULA (*în delir*): Ţeapa nu este un simplu instrument al morţii...Este altarul înalt al durerii. Din frică să facem o nouă religie, tovarăşi! Şi ţeapa să fie lumânarea acestei credinţe! Iar eu voi fi dumnezeul ei! Ţeapa, ca obiect sacral...În vârful ei durerea să pâlpâie veşnic...Ho, ho, ho! Dumnezeu a greşit!...(*Se aşează în genunchi, cu braţele ridicate spre cer*.) Doamne! Tusea ta ameninţătoare, tunetele tale parşive, ar trebui aranjate într-o singură gamă...De preferinţă, o gamă majoră. Nu prin volum sonor, Doamne, îţi vei convinge turma de oi, ci prin armonie divină. Filtrează-ţi, Doamne, tunetele prin tuburi de orgă! Numai orga e în măsură să ordoneze melodic halucinaţiile tale cosmice...
PREOTUL (*revoltat*): Iată ce face ateismul ştiinţific din oameni...

DRACULA (*se ridică*): Dumnezeu? N-are ce-mi reproşa! I-am zidit atâtea biserici! Poate să doarmă la adăpost, ferit de vânt şi ploaie...He, he, he! Îl ajut. Trec păgânii prin foc şi sabie. He, he, he! (*În transă*.) Parcă n-ați şti că într-un triunghi oarecare încap mai mult de o sută optzeci de grade. Aceasta nu e țeapă, ci obelisc al durerii! Doar teama de durere te face moral... Păcatele sunt dulci, chiar plăcute, părinte! Ce-l costa pe Dumnezeu să trezească în om, instinctiv, o repulsie organică față de păcate? O nimica toată...O glandă endocrină în plus...Ho, ho, ho! N-ar mai fi fost nevoie de Țepeş...Şi nici de țepe...
PREOTUL (*închinându-se*): Iartă-l, Doamne, că nu ştie ce spune!
DRACULA (*conştient, hotărât*): Ba ştiu ce spun! Mi-e foame! Vreau un miel!
JUDECĂTORUL : Nu mai avem miei, mărite domn!
DRACULA (*revoltat*): Nu aveți un miel? (*Tare*.) Nu găsiți un miel într-o țară de oi?
PREOTUL : E sfârşit de toamnă, luminăția voastră. Mieii au crescut. Acuma sunt berbeci.
DRACULA : Miel vreau! Sânge nevinovat! Pentru Dumnezeul nostru, care se preumblă flămând, peste păduri şi ape... El prin mine bea şi mănâncă...Ha, ha, ha! Dați-mi cupa să beau! Faustinaaa! Unde e sucul meu de roşii? V-am mai spus! (*Declamă*.) „Iar sucurile de tomate / Pe grupe sanguine / Să fie ordonate..." Ho, ho, ho! Dumnezeu a făcut păcatele atractive...Apoi m-a pus pe mine de planton, cu douăzeci de mii de țepe în spate...Faustinaaa!...(*Faustina intră în grabă, cu o cupă în mână.*)
FAUSTINA : Iată cupa, mărite domn!
DRACULA (*prinde cupa cu ambele mâini*): Nu mi-e frică de Dumnezeu, chiar dacă duminical răcneşte la noi din mii de turle! Pentru asta s-a ridicat la cer, cu rudele sale apropiate cu tot. Să ne privească de sus. Să simtă mai bine dimensiunea lucrurilor inferioare. Nimicnicia noastră. (*Bea cu sete*.) Eu îi şterg Domnului opera de praf. Iar Domnului puțin îi pasă...
FAUSTINA (*arătând spre Dracula*): Un mare poet care se îneacă în oceanul tulburătoarei sale imaginații!...
DRACULA (*foarte agitat*): I-am zidit Domnului catedrală în plin centru, iar el face pipi în altar...Ha, ha, ha! L-am văzut cu ochii mei! Am martori! Ce-i drept, catedrala îi aparține, dar, totuşi, e un loc public...Pentru numele lui Dumnezeu, Doamne! O asemenea infracțiune nu poate să rămână fără pedeapsă!...(*Preotul îşi astupă urechile cu palmele. Dracula declamă*.) „Răsună în noapte un cântec veştejit / De parcă Dumnezeu ar fi murit." (*Bea*.) Durere divină! Toate înălțimile triunghiului dau buzna în ortocentru, în loc să se ridice şi ele la cer. (*Către Judecător*.) Ce te holbezi aşa, neisprăvitule? De ce nu cânți? Ia să reluăm împreună acest refren!...(*Tare*.) De parcă Dumnezeu ar fi murit...
JUDECĂTORUL (*fără tragere de inimă, tărăgănat*): De parcă Dumnezeu ar fi...
DRACULA : Mai sincopat! De parcă Dum-ne-zeu...(*E zguduit de convulsii.*)
JUDECĂTORUL (*mecanic*): De parcă Dum-ne-zeu...
DRACULA (*în transă*): Ajunge! La muncă, ticălosule! La muncă, dacă ți-e dragă libertatea!...Afară cu tine din partid! La muncă! „Arbeit macht frei!" (*Judecătorul iese din scenă. Intră Iscoada. Se apropie de tron, în tăcere*.) Ha, ha, ha! Am sonde de petrol, mai înalte chiar decât turnul Eiffel...Dar un copac cu vârful ascuțit e altceva...(*Epuizat*.) Mi-aş da şi ultima cămaşă de forță, să-l văd pe Dumnezeu tânguindu-se într-un vârf de ulm!... (*Spasmele devin tot mai puternice. Dracula cade pe tron, scuturat de convulsii. Treptat se linişteşte. Adoarme chiar*.)
ISCOADA (*cu voce solemnă*): Şeful statului a adormit, dar statul nu doarme! Să-i veghem somnul, cu grija prevăzută de lege! (*Autoritar*.) Regele are nevoie de linişte...Părăsiți sala! Gardă! Să intre gărzile! (*Faustina şi Preotul părăsesc scena. Intră cei doi Soldați cu halebarde*.)

Scena 4

Acelaşi decor. Dracula doarme pe tron, păzit de cei doi Soldați.

ISCOADA (*autoritar, către Soldați*): Să fiți cu ochii-n patru! (*Oficial, cu voce solemnă*.) Pe tron se odihneşte cel mai iubit fiu al poporului, floarea acestei națiuni!
PRIMUL SOLDAT (*uşor flegmatic*): Nici o grijă, tataie!
AL DOILEA SOLDAT (*vesel, optimist*): Aceasta ne e meseria. Îl păzim ca pe moaştele sfântului Andrei...
ISCOADA (*dojenitor*): Nu e de glumă! Mulți uneltesc împotriva măriei sale...
PRIMUL SOLDAT (*neîncrezător*): Ei, nu mai spune...
ISCOADA (*serios*): Parcă voi nu ştiți! Bate vânt de revoltă...
AL DOILEA SOLDAT (*verifică tăişul armei*): Am mai auzit şi noi câte ceva...
ISCOADA (*foarte serios*): Ce-ați auzit?
PRIMUL SOLDAT (*încurcat*): Că unii boieri...
ISCOADA (*îşi scoate carnețelul, gata să noteze*): Care boieri, mă? Cum îi cheamă?
AL DOILEA SOLDAT (*ezită*): Parcă noi ştim...Lumea vorbeşte...
PRIMUL SOLDAT (*indispus*): Ascultă...
ISCOADA (*silitor*): Ascult şi notez! Acesta mi-e serviciul!
PRIMUL SOLDAT (*hotărât*): Noi nu mai turnăm pe nimeni!
ISCOADA : Prejudecăți! Securitatea statului trebuie pusă mai presus de orice prejudecată! A trăda trădătorii este un act de aleasă noblețe!
AL DOILEA SOLDAT (*calm*): Am auzit. Dar nu mai turnăm! Nu vrem să fim nobili...
ISCOADA (*convingător*): Trădarea trebuie stârpită! Ştiți că suntem țara cu cei mai mulți trădători pe cap de locuitor?
PRIMUL SOLDAT : Poveşti...
ISCOADA (*dezamăgit, nostalgic*): Ce timpuri! Ah, unde sunt delatorii de odinioară? Unde sunt acei informatori fideli, care stăteau la coadă pentru a-şi turna colegii de serviciu? Idealurile naționale erau atât de bine gravate în conştiința oamenilor! A fost apogeul moral al regimului. Pentru idealuri, părinții îşi denunțau copiii...Şi copiii, părinții...
AL DOILEA SOLDAT (*curajos*): Taci! Tu ne aduci numai belele! De câte ori ți-am povestit despre cineva, l-ați urcat în dubă şi dus a fost...
PRIMUL SOLDAT (*cu un aer de vinovăție, trist*): Am rămas fără prieteni şi fără camarazi.
ISCOADA (*categoric*): Dacă i-au luat cu duba, sigur erau vinovați! Ce ştiți voi, măi copii, despre siguranța națională?
PRIMUL SOLDAT (*neîncrezător, uşor revoltat*): Vinovați? Acum o lună ți-am spus că am un unchi pescar. Noaptea l-au ridicat...
AL DOILEA SOLDAT (*nedumerit*): Ce, nu mai are voie omul să prindă peşte?
ISCOADA : Tribunalul poporului a demonstrat că omul vostru punea pâine în undiță! Pricepeți? (*Tare, către Primul Soldat*.) Clasa muncitoare n-are bani să-şi cumpere făină, iar ticălosul de unchi-tău aruncă franzele-n baltă!
PRIMUL SOLDAT : Pe locotenentul nostru de ce l-ați săltat? V-am spus că sforăie. Doar atât. Şi n-a mai auzit nimeni de el...
AL DOILEA SOLDAT : Era un bun soldat.
ISCOADA : Un soldat bun n-are voie să sforăie! Ştiți voi ce auz bun au duşmanii țării? Ei stau mereu la pândă, la hotare. Atât le trebuie, să simtă că glorioasa noastră armată sforăie, şi vor suna imediat mobilizarea generală! (*Brusc, Dracula începe să sforăie*.)

PRIMUL SOLDAT : Uite că şi regele... (*Loveşte puternic cu halebarda în podea. Sforăitul încetează*.)
ISCOADA (*aspru, către Primul Soldat*): Cum îți permiți! E şeful statului!
PRIMUL SOLDAT (*cu aplomb*): Iaca, na! Vrei să-l audă duşmanii la hotare? (*Intră Camerista, cu o mătură şi o pătură sub braț. Soldații sar ca arşi şi îi țin calea.*)
AL DOILEA SOLDAT (*tare*): Stai pe loc!
PRIMUL SOLDAT (*amenințător*): Nu mişca! Parola!
CAMERISTA (*calmă*): Am adus o pătură pentru rege.
PRIMUL SOLDAT (*către Al Doilea Soldat*): E bună parola?
AL DOILEA SOLDAT : Parcă eu mai ştiu...Mi se pare că parola noastră era „umbrela".
PRIMUL SOLDAT (*către Cameristă*): Femeie, eşti sigură că e pătură? Nu cumva ai adus o umbrelă?
CAMERISTA (*se uită nedumerită la pătură*): Cred că e pătură.
ISCOADA : Crezi, sau eşti sigură?
CAMERISTA (*dezorientată*): Sunt sigură...Ce să facă regele cu o umbrelă în sala tronului?
AL DOILEA SOLDAT (*hotărât*): Atunci, stai pe loc! Eşti arestată!
CAMERISTA (*veselă, pune pătura în coada măturii şi o ridică deasupra capului, ca pe o umbrelă*): Ei bine! Am adus o umbrelă!...
PRIMUL SOLDAT (*către Al Doilea Soldat*): E bună parola?
AL DOILEA SOLDAT (*convins*): E bună, mă! Tu nu vezi umbrela?
PRIMUL SOLDAT : Trecere liberă! (*Soldații se întorc la locurile lor. Camerista îl acoperă pe Dracula cu pătura. Dă de câteva ori cu mătura prin fața tronului.*)
ISCOADA : O clipă, doamnă! (*Camerista se opreşte*.) N-ai văzut cumva vreun spion străin prin spălătorie?
CAMERISTA : Nu, domnule.
ISCOADA (*insistent*): Vreun instigator, vreun chiabur reacționar, vreun moşier îmbuibat sau alt duşman de clasă?
PRIMUL SOLDAT : Nu mai există aşa ceva. I-ați ridicat pe toți.
AL DOILEA SOLDAT : Poate, împăiați, la muzeul partidului...
ISCOADA : Țineți minte! Cine îmi găseşte, până la ora trei, un singur trădător de neam şi țară, va fi decorat!...Şi va primi şi locuința lui, drept recompensă...
PRIMUL SOLDAT (*dezgustat*): Locuința unui trădător? Eeeh!
AL DOILEA SOLDAT : Oricât ai zugrăvi-o, nu poți să scoți din ziduri mirosul de trădare.
ISCOADA (*către Cameristă*): Doamnă, n-ai observat nimic dubios la locul de muncă?
CAMERISTA : În spălătorie sunt doar câteva steaguri şi un fier de călcat...
ISCOADA (*alarmat*): Steaguri? Ce caută steagurile în spălătorie?
CAMERISTA : Le-au dat la spălat. După defilare...
ISCOADA (*iscoditor*): Fierul de călcat, sigur e fabricat în străinătate...
PRIMUL SOLDAT (*intrigat*): Are importanță?
ISCOADA (*cu voce sigură*): Vi se pare normal ca steagul nostru național să suporte apăsarea fierbinte a unui fier străin?
PRIMUL SOLDAT (*uimit, aproape convins*): Un cal troian în spălătorie?
ISCOADA (*mecanic*): Aşa se naşte trădarea! Dintr-o prea mare apropiere a factorilor autohtoni şi a elementelor străine!
CAMERISTA : Pot să plec?
ISCOADA (*către Cameristă*): Eşti liberă! Deocamdată eşti liberă, stimată doamnă... (*Imperativ*.) Să fii mereu cu ochii pe fierul de călcat! (*Camerista iese*.)
AL DOILEA SOLDAT (*către Iscoadă*): Eşti bolnav, prietene. Cred că te doare capul...
PRIMUL SOLDAT : Cunosc un doctor care îți ia durerea cu mâna.
ISCOADA (*foarte atent*): Un doctor, ai spus?
AL DOILEA SOLDAT : Un doctor...
ISCOADA (*scoate carnețelul şi se pregăteşte să scrie, puternic intrigat*): Alină orice durere?
PRIMUL SOLDAT : Chiar aşa.

ISCOADA *(concentrat, la culme*): Sunteți siguri?
AL DOILEA SOLDAT : Sigur că suntem siguri! Profesional, e mai pregătit decât Hippocrates. Mie mi-a scos un glonț din creier, fără să simt durerea.
ISCOADA (*scrie ceva în carnețel*): Glonț inamic?
AL DOILEA SOLDAT (*vesel*): Da de unde! A fost glonțul unui amic! (*Arată spre Primul Soldat*, *foarte amuzat*.) Acest camarad m-a împuşcat, din greşeală...
PRIMUL SOLDAT (*încurcat*): A fost un accident...Curățam puşca...Asta s-a întâmplat mai demult, înainte de modernizarea armatei. Pe atunci mai aveam în dotare arme de foc...
ISCOADA : De necrezut! Un doctor care anulează durerea!...(*Scrie grăbit în carnețel*.) Trebuie să-l găsesc. Unde locuieşte?
PRIMUL SOLDAT : Pe colț, la intersecția dintre Strada Patriei şi Bulevardul Eroilor...
ISCOADA (*notează*): Pe colț...Bulevardul Eroilor...Un doctor...Mă duc să-l caut! (*Iscoada iese în grabă. Tăcere prelungită*.)
AL DOILEA SOLDAT (*amuzat*): Sunt cam țicniți, ăştia de la direcția 5...
PRIMUL SOLDAT (*înțelegător*): Au muncă de răspundere. Siguranța statului nu e treabă uşoară.
AL DOILEA SOLDAT (*mândru*): De data aceasta nu ne-a mai păcălit...
PRIMUL SOLDAT (*râzând*): Nu i-am spus nimic. Ai văzut cum ne-a iscodit?
AL DOILEA SOLDAT : Meseriaş. Dă-l dracului! Hai să tragem un pui de somn!
PRIMUL SOLDAT (*arătând spre tron*): Şi regele?
AL DOILEA SOLDAT (*face un semn liniştitor cu mâna*): Ei, lasă că nu-l fură nimeni! E ca pământul patriei! De neclintit. După fiecare criză de nebunie, doarme dus.
PRIMUL SOLDAT : Şi ofițerii?
AL DOILEA SOLDAT : I-a lichidat pe toți. Ai mai văzut tu vreunul?
PRIMUL SOLDAT (*se îndreaptă spre ieşire, clătinând din cap*): Nu e bine...Dacă dau năvală acum duşmanii? Dacă ne invadează acum o divizie de fiare de călcat?
AL DOILEA SOLDAT (*îl urmează*): Nu-şi riscă duşmanii pielea! Cetatea este atât de şubredă încât duşmanii se tem să o asedieze. Ai auzit? Nu vor năvăli, câtă vreme națiunea nu sforăie. (*Soldații ies*.)

Scena 5

Acelaşi decor. Dracula doarme pe tron. Intră Preotul şi Faustina.

FAUSTINA (*se apropie de Dracula, aranjând cu grijă pătura*): L-au lăsat singur! Ah, ce iresponsabili!
PREOTUL (*clătinând din cap*): Lumea a înnebunit de-a binelea, doamnă...
FAUSTINA (*către Preot, aprinzându-şi o ţigară*): Fumaţi?
PREOTUL : Nu, mulţumesc!
FAUSTINA : Nici mie nu-mi place tutunul. (*Ia loc la masă*.) Însă, în lumea noastră a diavolilor fumatul este obligatoriu. (*Privind galeş*.) De altfel, pentru noi toate viciile sunt obligatorii...E o condiţie de existenţă. Aşează-te, părinte...
PREOTUL : Mai fumăm şi noi, uneori. Nu există oprelişti. (*Preotul se aşează la masă*.) Dar...
FAUSTINA : Sunteţi îngrijorat...
PREOTUL : Lucrurile merg prost! Carnavalul e compromis...Boala regelui nu are leac...
FAUSTINA : Puterea e leacul regelui, adică însăşi boala care îl macină...
PREOTUL : Regele are tot mai des crize de erezie, cu ciudate incursiuni în geometria absurdului.
FAUSTINA : Încearcă să facă din absurd o logică. Logica nonsensului. E universul lui, presărat cu sfinte aberaţii...
PREOTUL (*dezamăgit, uşor revoltat*): Prea des ridică pumnul spre cer...Cred că şi răbdarea Providenţei are o limită...Răul s-a întins ca o pecingine, doamnă!
FAUSTINA : Răul e necesar, într-o anumită proporţie. În contrast cu răul, binele capătă contur.
PREOTUL : Adică?
FAUSTINA : Alb, alb şi iar alb. O plictiseală imaculată. Nici măcar un nasture negru...
PREOTUL : Să am pardon! Noi, preoţii umblăm frecvent în haine negre...
FAUSTINA : Asta pentru că trebuie spălate mai rar. Dar lumea pe care o propovăduiţi e pictată în culori luminoase. Când zugrăviţi Iadul, nu vă mai piedeţi timpul cu detalii. Pur şi simplu mâzgăliţi o pată neagră. Am văzut asta în mai multe biserici...
PREOTUL (*uimit*): Sfinte Hristoase! La ce s-a ajuns pe vremea lui Dracula! Până şi dracii merg la biserică!...
FAUSTINA : Am mers din curiozitate, nu din convingere. Şi nici din obligaţii...
PREOTUL : Ce impresii v-au lăsat bisericile noastre?
FAUSTINA (*rece*): Frumoase...În general, sunt bine construite. Unele sunt opere de artă. Dar spirite perverse s-au cuibărit printre sfinţi şi icoane...
PREOTUL (*crispat*): Nu înţeleg.
FAUSTINA : Multe biserici sunt zidite de diavoli, chiar dacă numele lor nu e scris deasupra uşii de la intrare...
PREOTUL (*speriat*): Tăceţi! E o blasfemie!
FAUSTINA (*cu patos*): Sfântul Gheorghe se sprijină-n lance! Sfântul Mihail e tot numai o sabie! Aţi militarizat alaiul lui Dumnezeu, după chipul şi asemănarea voastră...Prelungiţi unghiile şi dantura bieţilor arhangheli cu fel de fel de accesorii metalice. Îi organizaţi în plutoane, regimente, divizii, după modelul haitei umane...
PREOTUL (*copleşit*): Sunt numai simboluri...
FAUSTINA : Simboluri ale războiului...Vă frământă dorul de pradă...După fiecare război, ridicaţi câte o biserică...

PREOTUL (*încurcat*): Trebuie să-i mulțumim, într-un fel, Domnului...
FAUSTINA (*ironică*): Doamne, ca semn de mulțumire, iată, ți-am zidit o nouă biserică! Hotel cu turle avântate şi clopote de bronz! Ca să nu spui, Doamne preamilostiv, că n-ai primit şi tu partea ta de pradă!...
PREOTUL (*se ridică revoltat*): Ajunge, ajunge! (*Iscoada traversează scena în fugă, de la stânga spre dreapta. Cei doi îl ignoră*.)
FAUSTINA : Vreți o cafea?
PREOTUL : Mulțumesc! Dacă se poate, fără zahăr. Am un început de diabet. (*Preotul ia loc*.)
FAUSTINA (*umple două ceşti cu cafea*): Nu înțeleg cum se poate îmbolnăvi o slugă a Domnului. Tocmai de diabet...Dumnezeu este atotputernic, deci ar trebui să vă ferească de viruşi, măcar pe dumneavoastră, cei din partidul său...
PREOTUL : Diabetul este o afecțiune metabolică, doamnă. N-are treabă cu viruşii. Apoi, vă atrag atenția, respectuos, că Dumnezeu este apolitic.
FAUSTINA (*îi întinde Preotului o ceaşcă*): Diabet? (*Tandră*.) Un bărbat aşa tânăr şi chipeş, cu diabet! Unde este grija cerului față de funcționarii săi?
PREOTUL : Doamnă, Providența gestionează un univers infinit...
FAUSTINA : Gestionează? Cum puteți folosi verbe atât de laice?
PREOTUL (*liniştit*): Providența păstoreşte imensitatea universală, stimată doamnă, pe fondul căreia pancreasul meu nu reprezintă nimic. Dar gândul bun al Providenței e omniprezent. Prin voia lui Dumnezeu, iată, s-a descoperit insulina! (*Doctorul, cu stetoscopul de gât, traversează în fugă scena, de la dreapta spre stânga. Cei doi îl ignoră*.)
FAUSTINA (*îşi aprinde o altă țigară*): Fumați?
PREOTUL : Mulțumesc! De data aceasta nu vă refuz. Cafeaua fără țigară...(*Aprinde țigara*.) Vreți să spuneți că dumneavoastră, diavolii, beneficiați, acolo jos, de o protecție socială mai bună?
FAUSTINA : Nu. Iadul e un fel de lume întoarsă, plăsmuită astfel, încât să sperie. Smoală, pucioasă, suferință eternă...
PREOTUL : Etern e doar duhul lui Dumnezeu!
FAUSTINA : Eternă e şi ora lui Lucifer, ora suferinței, alcătuită dintr-o infinitate de minute...
PREOTUL : Suferința e pentru muritorii păcătoşi...
FAUSTINA : Da, dar suferă şi diavolii care îi păzesc, pentru că trăiesc în acelaşi mediu. Inspiră aceeaşi atmosferă puternic viciată. (*Scoate din dulap o sticlă*.) Beți un păhărel de palincă? E din prune...
PREOTUL : Mulțumesc! Foarte puțin...(*Zâmbeşte*.) Aveți o mare putere de convingere...
FAUSTINA (*îi întinde un pahar*): Noroc bun!
PREOTUL : În sănătatea regelui! (*Amândoi golesc paharele*.)
FAUSTINA : Doamne ajută!
PREOTUL (*iritat*): Nu sufăr asemenea ironii! Invocați prea des numele Domnului. E un fel de a-l lua în derâdere. Nu vă permit! Toleranță, toleranță, dar toate au o limită...
FAUSTINA (*contrariată*): Nu vă supărați...Dumnezeu a zidit Universul, iar dracii sunt o parte a acestuia. Îngeri răzvrătiți, copii răi şi neascultători, dracii sunt şi ei parte a operei divine...Ne putem şi noi, uneori, gândi la Dumnezeu ca la un părinte...Dacă Domnul atotputernic nu ar accepta existența noastră, ar putea demola Iadul într-o singură clipă...
PREOTUL : Da, dar atunci unde s-ar mai organiza osânda păcătoşilor?
FAUSTINA : Păi vedeți? Iadul este locul unde se teatralizează pedeapsa. Prin efecte scenice amplificăm dimensiunea păcatului. Iadul este un teatru, părinte...
PREOTUL : Aparțineți de Ministerul Culturii?
FAUSTINA : Nu. Suntem regiune autonomă...(*Pauză. Intră Iscoada. Caută insistent prin toate colțurile*.)
ISCOADA : N-ați văzut cumva un trădător?
FAUSTINA : Cum îl cheamă?

ISCOADA (*rece*): Trădătorii nu au nume, doamnă. Au serii şi numere. (*Către Preot.*) Părinte, nu vi s-a spovedit nici o persoană dubioasă?
PREOTUL (*sever*): Nu sunt informator...Iar taina spovedirii este sfântă...
ISCOADA : Sfântă este şi patria şi siguranța ei. (*Se uită la ceas, nervos.*) Peste o oră începe judecata...Trebuie să găsesc rapid încă un ticălos...Aşa cere regulamentul...Trebuie să predau câte trei trădători în fiecare zi...Aceasta e norma...Aşa e rânduiala...(*Iscoada iese.*)
FAUSTINA (*clătinând din cap*): Urâtă meserie!
PREOTUL : Are binecuvântarea puterii...
FAUSTINA : Iar puterea are binecuvântarea bisericii...
PREOTUL (*se face că nu înțelege aluzia*): Ne-a întrerupt discuția. Despre ce vorbeam?
FAUSTINA : Despre bine şi rău. Eu vă spun că în orice religie aşezată, forțele binelui conviețuiesc cu duhurile răului. Iar credincioşii împart ofrandele echitabil, între îngeri şi diavoli...
PREOTUL : O teorie curajoasă...
FAUSTINA : Pentru unii a devenit o practică. La noi, dacă e vorba de ofrande, sfinții preiau totul, în vreme ce dracii se aleg numai cu ocara. Mare greşeală! Lumea, lumea reală, este un echilibru între bine şi rău, iar Dumnezeu este cheie de boltă în acest echilibru. Dacă răul dispare complet, binele va subjuga totul. Atunci va începe tirania binelui, cumplita dictatură a îngerilor...(*Iscoada traversează în fugă scena de la dreapta la stânga. Cei doi îl ignoră.*)
PREOTUL (*încearcă să schimbe subiectul*): Regele e bolnav...
FAUSTINA (*cochetând*): E puțin paranoic. Lăsați-l în pace! Vrea să-şi amenajeze un mic iad în curtea palatului. Un decor infernal, cu mii de țepe. Crede cu încăpățânare în terapia spaimei. Vrea să repopuleze planeta cu oameni eminamente cinstiți. Biserica îl susține, ceea ce nu face decât să-i sporească paranoia. Îi place să experimenteze durerea, evident, pe pielea altora. Adoră sângele. Iubeşte puterea.
PREOTUL (*curios*): Sunteți amanta lui?
FAUSTINA (*îl priveşte seducător*): Nu numai a lui...Pot fi amanta oricui...V-am mai spus. La noi viciile sunt obligatorii...(*Prinde mâna Preotului. Acesta şi-o retrage în grabă.*)
PREOTUL : Vă rog frumos! Fără provocări...Eu mi-am făcut din virtute o datorie...
FAUSTINA : Virtutea e doar arta de a-ți planifica păcatele! (*Cu voluptate.*) Părinte...Ia-mă! Sunt fierbinte!...
PREOTUL (*dezorientat*): Doamne, nu mă du în ispită!...Ştiu că mă încerci...(*Tare.*) Vezi-ți, femeie, de treburile dumitale!
FAUSTINA : Relaxează-te, scumpule! Înainte de a fi preot, trebuie să fii bărbat...Destinde-te...(*Îi prinde mâna. Preotul se împotriveşte tot mai greu.*) În antichitate, numai un bărbat adevărat putea deveni preot...(*Îi mângâie fruntea. Preotul pare hipnotizat.*) Aşa...Relaxează-te! Nu te mai gândi la cele sfinte...Strânge-mă în brațe!...Puternic...
PREOTUL (*ca prin vis*): Aveți o mare putere de seducție...(*Preotul o strânge în brațe pe Faustina.*) Doamne, salvează-mi sufletul!...
FAUSTINA : Acum e vorba de trup, părinte...(*Rămân îmbrățişați.*)

Intră tiptil, Iscoada. Se uită iar prin colțuri. Îşi opreşte privirea asupra celor doi. E stupefiat. Se apropie. Scoate un aparat de fotografiat. Face câteva poze, după care scrie ceva, grăbit, într-un carnețel.

ISCOADA (*agitat peste măsură*): Nemaipomenit! Iată o treabă de pagina întâi...Ambasadoarea răului, în deplin consens cu forțele binelui! Şi asta, sub nasul regelui, pe care l-au îndopat cu somnifere...(*Retoric.*) Aşa se clatină securitatea statului!...Şi poporul? Poporul nu vede nimic...Priveşte în jos, pentru că tocmai recoltează cartofii...Aşa...Zâmbeşte frumos, Faustina! (*Faustina, conştientă, zâmbeşte, strângând la piept Preotul, care pare inconştient. Iscoada mai face o fotografie.*) Regele va fi încântat...Sigur, mă avansează în grad! Sigur!

Scena 6

Acelaşi decor. Dracula îşi revine treptat. La primele sale mişcări, Faustina se ridică. Preotul se dezmeticeşte şi se retrage buimac. Dracula devine conştient. Are un comportament bonom, binevoitor. Îşi aranjează cu grijă hainele. Pare stânjenit de cele întâmplate.

DRACULA : Ah, acest somn blestemat! (*Îşi prinde capul cu mâinile.*) Când dormi, scapi hăţurile puterii şi statul merge anapoda. Regii n-ar trebui să doarmă niciodată...Am visat că guvernul şi-a dat demisia. Dar de ce sunt singur? De mic copil mi-a fost urât singur. Faustina!
FAUSTINA : Da, măria ta.
DRACULA : Faustina, de ce sunt singur? Unde sunt ceilalţi?
FAUSTINA (*rece*): Ceilalţi au fugit, măria ta. Puterea ta fără margini îi sperie.
DRACULA (*neîncrezător*): Vrei să spui că primul ministru a fugit?
FAUSTINA : El a rămas la loc de cinste, adică în cea mai înaltă ţeapă...
DRACULA (*cu satisfacţie*): Ştiam eu că nu mă părăseşte! Şi ministrul de interne?
FAUSTINA : În ţeapă...
DRACULA (*foarte serios*): Aşadar, n-au fugit!...Şi morţi îmi dovedesc credinţă. Dar de ce au fost omorâţi?
FAUSTINA : Aşa a poruncit măria ta...
DRACULA (*mirat*): Eu? Ce treabă am avut eu cu ministrul de interne?
FAUSTINA : Te-a pişcat un ţânţar, măria ta. Cum fapta s-a petrecut în interiorul regatului ai găsit de cuviinţă că vinovat este ministrul de interne. Nu a luat măsuri concrete de supraveghere a ţânţarilor.
DRACULA : Corect! Aşa a hotărât justiţia, care e a treia putere în stat. (*Tare.*) Trebuie să dovedim cu toţii vigilenţă revoluţionară! Parcă poţi să ştii mentalitatea unui ţânţar...Nu subapreciaţi puterea insectelor. O înţepătură de viespe l-a răpus pe Alexandru cel Mare. Pe cel mai mare împărat al lumii l-a ucis ţânţarul, nu armăsarul! (*Pauză.*) Dar ce face ministrul de externe?
FAUSTINA : Stă ţintuit într-un vârf de paltin, mărite voievod. Cu faţa spre hotare...
DRACULA (*dezamăgit*): Vezi, Faustina! Cum să conduci democratic ţara, când miniştrii tăi devotaţi îşi pierd vremea prin arbori? Deşi au jurat, cu mâna pe Constituţie...În aceste condiţii sunt obligat să guvernez singur. Iar presa mă acuză de autocraţie...(*Intră Ţiganul.*)
ŢIGANUL (*cu dezinvoltură*): Sticle şi borcane! Sticle şi borcane, vând şi cumpăr!...
DRACULA (*cuprins de o curiozitate calmă*): Vinzi sau cumperi? Trebuie să te hotărăşti...
ŢIGANUL (*râzând*): Vând şi cumpăr, măria ta! Orice şi pe oricine...Aşa scrie şi în autorizaţie...
DRACULA (*amabil*): Nu vrei să fi ministru? Să zicem, de interne...
FAUSTINA (*îl întrerupe*): Excelenţă, în conformitate cu legea, miniştrii sunt propuşi de premier...
DRACULA (*categoric*): Premierul e mort! Crezi că în starea sa avansată de putrefacţie în care se află mai poate face propuneri? (*Către Ţigan.*) Ai nimerit bine. Tocmai făceam o remaniere guvernamentală. Vrei să fi ministru de interne?
ŢIGANUL (*surprins*): Nu ştiu, măria ta!...Eu sunt, ţigan, negustor ambulant de mărunţişuri. N-am făcut parte din nici un cabinet...
DRACULA (*zâmbind*): Ai tăi cu ce se îndeletnicesc?

ȚIGANUL (*cu glas mieros*): Cu de toate, pupa-ți-aş tălpile!...Ca toți țiganii...Facem cazane bune din aramă, spoim căldări şi tingiri de marmidă, jucăm ursul...Muierile noastre ghicesc şi descântă. Ştim să-i zicem din cobză şi țambal.
DRACULA : Oameni cinstiți?
ȚIGANUL : Da, mărite domn! Deşi, uneori mai furăm câte un mânzuleț. Aşa cere tradiția!...
DRACULA (*sever*): Origine sănătoasă?
ȚIGANUL : Neam de faraoni, mărite...
DRACULA : Ați fost marginalizați în trecut?
ȚIGANUL (*vesel*): Da, măria ta, dar noi nu ne-am plâns. Ne place să trăim mai la margine. La nevoie sărim mai uşor peste garduri...
DRACULA (*încântat*): Eşti deştept! Audierea s-a terminat! De azi, eşti ministru!
ȚIGANUL (*dezorientat*): Măria ta, nu vă jucați cu funcțiile publice!
DRACULA (*generos*): Ministru de interne...Ba, nu! Ministrul educației naționale...
ȚIGANUL (*sincer*): Nu ştiu să scriu, măria ta...
DRACULA : Te vor învăța ei. Vei avea toți dascălii în subordine...
ȚIGANUL (*încurcat*): Aolică, mamă! Atâtea portofolii libere...Poate altceva...
DRACULA (*hotărât*): Fie! Faustina, trece-l în registru! De azi e ministru de justiție!
ȚIGANUL (*cu voce rugătoare*): Poate de mâine...Azi lăsați-mă slobod! Mai am de vândut câteva borcane...
FAUSTINA (*autoritară*): Domnule ministru! Voința regelui este lege!
ȚIGANUL (*speriat*): Prea bine, înaltă doamnă!...Mă duc să-mi schimb hainele...Să mă spăl pe mâini.
DRACULA : N-are rost să te speli. (*Râde.*) Justiția e o treabă tare murdară...
ȚIGANUL : Trebuie să-mi aduc şi unele lucruri personale.
FAUSTINA : Nu prea multe! La noi, aceste funcții sunt de scurtă durată. (*Țiganul iese.*)
DRACULA (*foarte bine dispus*): A picat la țanc! Un ministru țigan dă bine la imagine...Să vadă străinătatea că respectăm minoritățile conlocuitoare...
FAUSTINA : Ai nesocotit Constituția.
DRACULA (*face un gest disprețuitor*): E doar o broşură! Orice monarhie constituțională trebuie să aibă o astfel de compunere în arhive. Fără această broşură, eşti despot luminat. (*Răsfoieşte un ziar*. *Se ridică, vădit iritat.*) Nenorociții! Uite, ce scrie presa străină!... (*Citeşte.*) Vampirul Dracula consumă lunar două butoaie de sânge uman. De aceea națiunea lui e atât de anemică. În nopțile cu lună plină devine extrem de violent. Urlă, împreună cu lupii şi atrage la palat o mulțime de strigoi, vârcolaci şi vampiri...(*Supărat.*) Poftim! Presa de scandal mă denigrează! Exagerări...Faustina, consum eu atâta sânge?
FAUSTINA : Nu, excelență! Câte un pahar, înainte de fiecare masă. Ceva mai mult, în nopțile cu lună plină.
DRACULA (*afectat*): M-am atins eu de sângele poporului muncitor?
FAUSTINA : În general, consumați sânge de miel. Diluat, cu apă minerală...
DRACULA (*cu o furie stăpânită*): Nemernicii! Să nu mai prind nici un corespondent străin la conferințele mele de presă! În loc să scrie despre serviciile aduse de mine creştinătății...Despre telegrama de felicitare primită de la Papă...Despre eradicarea hoției şi corupției...Ei ştiu, una şi bună! Că beau sânge...
FAUSTINA : Linişteşte-te, măria ta!
DRACULA (*iritat*): Ca şi cum sângele n-ar fi şi el un aliment. Spaniolii beau sangria, nemții se îndoapă cu sângerete, tătarii beau sânge amestecat cu lapte de iapă...Ascultă! (*Citeşte, cu evidentă nemulțumire.*) Codul penal al lui Dracula este mai mult dacât draconic. Este draculic. Conține o singură pedeapsă : tragerea în țeapă...
FAUSTINA (*mecanic*): E o minciună!
DRACULA : Minciuni! (*Aruncă ziarul.*) Ştii bine că în materie de moarte fantezia mea nu are margini! Decapitări, crucificări, trageri pe roată...Pe unii, de viță nobilă i-am fiert, la foc domol, în ulei de măsline. Ehei, pe vremea aceea uleiul era ieftin! Tragerea în țeapă s-a generalizat în ultimii ani, din rațiuni pur umanitare...

FAUSTINA (*ocrotitoare*): Nu mai citi, măria ta! Îți face rău...(*Se apropie de el, îi prinde mâna*.) Frumosul meu vampir...
DRACULA : Chiar crezi că sunt vampir, Faustina?
FAUSTINA (*plină de iubire*): Vampir e prea mult spus...Un vampiraş! Eşti vampiraşul meu drag! (*Îl alintă cu dragoste*.) Ia să-ți văd eu dințişorii aceia întorşi, de şoricel zburător! (*Îl sărută*.) Ah, nici nu ştii ce senzație îmi produc caninii tăi!
DRACULA (*încântat*): Eşti nemaipomenită! Chiar nu te deranjează dantura mea?
FAUSTINA : Dimpotrivă, iubitule! Dantura ta infernală mă excită...Tu dai sens întunericului. Tu dai culoare Iadului...
DRACULA : Faustina! Ce-ar fi să ne căsătorim? Te fac regină. Eşti singurul suflet care mă înțelege...
FAUSTINA (*încântată*): Mă simt flatată, dar nu cred că se poate...Poporul n-ar fi de acord. Se cunoaşte țara mea de origine...
DRACULA : Regatul lui Lucifer. Mare brânză! Dar eşti principesă...
FAUSTINA : Poporul va fi tulburat...
DRACULA (*hotărât*): Poporul? Nu mai pot eu de el! Dacă tu vrei, dau un decret şi trag în țeapă întreg poporul! (*Tare*.) Pe toți, fără deosebire de naționalitate, religie, rasă, sex!...
FAUSTINA (*cu voluptate*): Sex?...
DRACULA (*posedat uşor*): Ah, iubito! Pentru tine îmi sacrific supuşii! Pe toți, mai puțin bucătarul. Nişte intriganți...Mereu întârzie cu impozitele. Oricum, tot trebuie să moară, cândva, de moarte naturală. Să chem Călăul? Unde e tovarăşul Călău?
FAUSTINA (*ocrotitoare*): Linişteşte-te, măria ta!...
DRACULA (*într-o uşoară transă*): He, he, he! Crezi că nu pot? Exterminare în masă cu nişte bețe ascuțite?...Cu scobitorile mele uriaşe? Ho, ho, ho! Găsesc eu o soluție! Sporim noi randamentul morții! Ciclon B...O reacție de fisiune. Hidrogen. Puțin uraniu. Îi omor pe toți în prima noapte cu lună plină. Mai puțin bucătarul. He, he, he! Tangenta la nouăzeci de grade nu există. Înțelegi, Faustina? Dacă tangenta dispare la asemenea unghiuri sublime, poate să dispară şi poporul. Atâtea popoare s-au pierdut în ceața trecutului. Un popor nu înseamnă nimic, Faustina, în comparație cu o funcție trigonometrică.
FAUSTINA (*îngrozită*): Linişteşte-te, iubitule! Spui lucruri înspăimântătoare. (*Îl sărută*.)
DRACULA (*delirând uşor*): Faustina! Dacă tu zici, las supuşii în pace...Le putem chiar sistematiza satele...Pensiile! Ce-ar fi să le mărim pensiile? Nu le-am mai indexat de la ultimele alegeri, adică de o sută de ani! Să le dăm nişte flori în locație de gestiune. Florile îi fac pe oameni mai buni. (*Hotărât*.) De mâine intră în vigoare Legea florilor! A proteja florile înseamnă a proteja frumosul...(*Duios.*) Bietele flori! Sunt atât de gingaşe şi neajutorate... (*Tare*.) Legea e aspră! Cine e dovedit că a rupt o floare va primi pedeapsa capitală... (*Hotărât*.) Moarte florăreselor! Trebuie să protejăm flora patriei. Flora patriei. Flora patriei. Flora patriei. Flora patriei. (*Dracula are convulsii uşoare. Faustina îl ajută să se aşeze pe tron. Îi mângâie fruntea cu dragoste. Dracula se linişteşte. Ațipeşte iar*.)
FAUSTINA (*către sine*): Iar a adormit...
DRACULA (*prin somn*): O clipă, doar...(*Declamă*.) „Tot ce spun eu se împleteşte-n vis.” (*Către Faustina*.) Somnul este prima condiție a visului...(*Continuă să doarmă*.)
FAUSTINA (*singură*): Fără îndoială, e un mare artist. Compune şi în somn! Iubeşte florile. Puterea face din el un monstru! Iar eu îl iubesc...Cred că pentru prima oară iubesc sincer în viața mea. Monstruozitatea lui fără pereche trezeşte în mine porniri umane. (*Îl sărută*.) Cred că are loc un transfer de energie. În măsura în care creşte bestia din el, simt cum moare diavolul din mine...

Scena 7

Acelaşi decor. Dracula şi Faustina. Se pregătesc să intre toate celelalte personaje.

DRACULA (*se trezeşte brusc; îşi reia activitatea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic*): Astăzi avem zi de judecată. Judecata e treabă serioasă. Să vină curtea! Atâta câtă a mai rămas. Toți curtenii să asiste la dreapta judecată! (*Intră Preotul, Judecătorul, Țiganul, Bucătarul, Camerista, cei doi Jurați. Dracula se aşează pe tron. Faustina stă întinsă pe o sofa, în apropierea tronului.*) Pentru început are cuvântul noul ministru al justiției...
ȚIGANUL (*timid*): Justiția?...Ce să vă spun...Mânca-v-aş...E tare fragilă. De parcă ar fi din sticlă. Trebuie să te porți cu ea delicat. Justiția? Cei judecați spun că e aspră...Celor ce judecă li se pare dulce...Seamănă cu un borcan de dulceață! Aceasta e justiția, domnilor. Sticle şi borcane!...Ăăă!...Am terminat.
DRACULA (*nemulțumit*): Iertată să-i fie emoția domnului ministru, dar este prima sa apariție publică. Nu este exclus să fie şi ultima...Comparând justiția cu o sticlă, dumnealui scoate, subtil, în relief nevoia de transparență. Dar să dăm cuvântul Judecătorului...
JUDECĂTORUL : Măria ta, domnule ministru, onorată curte! Vom judeca astăzi trei cazuri de gravitate maximă. Trei cetățeni ai acestui regat au încălcat legile în vigoare. Trei duşmani ai poporului. Trei inculpați, adică trei candidați la pedeapsa capitală...Este vorba de numiții...
DRACULA (*nerăbdător*): Bine, bine! Fii mai concis! Mă oboseşte logoreea ta avocățească. Aduceți primul inculpat! (*Intră Doctorul, condus de cei doi Soldați cu halebarde*.)
JUDECĂTORUL (*oficial*): Onorată instanță, inculpatul nu are avocat, aşa că îl voi apăra eu, din oficiu...
DRACULA : Cu ce a greşit acest om?
JUDECĂTORUL : Stăpâne, profitând de faptul că e doctor, acest om a recurs la practici oculte, interzise prin lege. A folosit anestezia…
DRACULA : Adică?
JUDECĂTORUL (*cu un aer savant*): Măria ta, un om sub anestezie se ridică deasupra durerii sale. O asemenea practică devine subversivă într-un stat totalitar, într-un stat în care teama de durere e totul...
DRACULA : Parcă spuneai că eşti apărătorul lui...
JUDECĂTORUL : Ah, da, din oficiu!
DRACULA : Atunci, apără-l!
JUDECĂTORUL (*tenace*): Îl voi apăra la timpul potrivit. Deocamdată trebuie să îl acuz. E un caz politic, repet, pentru că, prin metodele sale, îi face pe oameni neînfricați. Astfel, pune în pericol temeliile acestui stat, în care frica a fost, este şi trebuie să rămână rațiunea supremă...
DRACULA : Inculpatul are ceva de spus?
JUDECĂTORUL : Eu sunt avocatul său. Inculpatul, convins de marea sa vinovăție, nu mai are nimic de adăugat. Vă solicită, prin mine, clemență maximă. Cer cea mai blândă pedeapsă : suspendarea dreptului de a profesa medicina şi, bineînțeles, tragerea în țeapă. Vă rog să consultați cei doi Jurați, care sunt conştiințe sănătoase, oameni din popor...
DRACULA (*către cei doi Jurați*): Merită acest om, pentru faptele sale, pedeapsa cu moartea?
JURAȚII : Eheheee!
DRACULA (*nedumerit, către Judecător*): Ce vor să spună?

JUDECĂTORUL (*încurcat*): Poporul se exprimă greu, măria ta, după atâtea secole de oprimare mută. Este evident că poporul, reprezentat aici de către aceşti cinstiţi ţărani, salută sentinţa şi o vrea cât mai urgent executată.
DRACULA (*cu urme vagi de regret*): Fie!...Vocea poporului este vocea lui Dumnezeu! Personal, regret pierderea acestui specialist. În regat avem puţini doctori...Are cineva vreo întrebare?
BUCĂTARUL (*învârte, încurcat, un polonic din lemn*): Măria ta, astăzi mâncaţi ciorbă de burtă sau supă de perişoare?
DRACULA (*aspru*): Omule, nu vezi că aici se împarte dreptate?
BUCĂTARUL (*cu glas umil*): Văd, luminăţia voastră! Dar ciorba de burtă fierbe mai greu...
DRACULA : Linişte! Vă aflaţi într-un tribunal. Scoateţi condamnatul! (*Soldaţii îl scot pe Doctor*.) Să intre următorul...
PREOTUL : Măria ta! Să-i acord condamnatului sfânta împărtăşanie?
DRACULA : Deocamdată nu acorzi nimic! Execuţia acestui om trebuie atent monitorizată. Să vedem dacă ştiinţa lui îl va pune la adăpost de durere...Următorul!
JUDECĂTORUL : Următorul...(*Îşi răsfoieşte crispat hârtiile*.) Următorul...numitul Ţăranul, acuzat de tâlhărie...(*Soldaţii reintră, aducându-l pe Ţăran*.)
DRACULA (*sobru*): Tâlhăria e un lucru grav...Pe cine a tâlhărit?
JUDECĂTORUL : Acest om a tâlhărit o fântână...
DRACULA (*nedumerit*): O fântână?...Iar nu înţeleg...(*Către Judecător, cu reproş*.) Încep să mă irite licenţele tale juridice...
JUDECĂTORUL (*cu însufleţire*): E simplu, măria ta! După cum tot regatul ştie, luminăţia voastră a poruncit, în urmă cu un an, să se pună o cupă de aur lângă Fântâna Eternităţii Neamului. Un an întreg, drumeţii însetaţi au băut apă din cupa de aur, fără ca vreunuia să-i treacă prin cap să o fure. Era dovada supremă că spaima vârâtă în oasele oamenilor dă, în sfârşit, roade pe plan moral...
DRACULA (*aspru*): Vrei să spui că inculpatul a furat cupa de aur?
JUDECĂTORUL : Da, de unde, onorată instanţă! Acest berbec, mă iertaţi...acest inculpat nu s-a atins de cupă...A luat, adică şi-a însuşit ilicit, găleata de la fântână...
DRACULA (*oficial*): În acest caz e vorba de un furt...De ce l-aţi încadrat la tâlhărie?
JUDECĂTORUL (*patetic*): Stimată curte! Această fântână nu este una oarecare...Este personificarea moralităţii acestui neam. Jefuind fântâna de găleata ei, acest tâlhar a pângărit un templu sacru al naţiunii noastre. Ca apărător al lui, cer pedeapsa cu moartea. Pentru că numai moartea îl poate apăra de furia poporului. Vă rog să consultaţi poporul. (*Către cei doi Juraţi*.) Distinşi juraţi, spuneţi-vă punctul de vedere!
JURAŢII : Ehehee!
DRACULA : E clar! Bănuiesc că nici acest inculpat nu are nimic de spus. (*Ţăranul îi priveşte absent. Râde. Dracula face un semn cu mâna către cei doi Soldaţi care scot Ţăranul din scenă*.) Mă intrigă un lucru. De ce a luat găleata, şi nu cupa de aur, care este un obiect de patrimoniu?
JUDECĂTORUL : Parcă poţi să ştii vreodată ce zace în mintea unui tâlhar! (*Se uită la ceas*.) Ultimul caz este şi cel mai grav. Subminarea economiei naţionale. (*Toată asistenţa freamătă, încordată*.) Înaltă trădare...
DRACULA (*imperativ*): Pedeapsa cu moartea!
JUDECĂTORUL (*intrigat*): Nu-l mai judecăm?
DRACULA (*foarte hotărât*): Nu! Pentru înaltă trădare inculpaţii sunt executaţi pe loc. Abia după aceea, cazul poate fi judecat. Dacă cel executat solicită acest lucru. (*Faustina se ridică şi îi şopteşte ceva la ureche. Dracula o ia lângă el pe tron. O ţine pe genunchi*.) O clipă! Staţi aşa! Ce hram poartă acest ticălos?
JUDECĂTORUL (*încurcat*): Este omul de încredere al măriei tale...Călăul...
DRACULA : Călăul? Ah, Călăul...(*Se precipită*.) Aduceţi-l aici. I-am promis o judecată de excepţie. (*Soldaţii îl aduc pe Călău. Acesta e legat cu lanţuri, are o figură spăşită. În mâini ţine strâns o chitară*.)

JUDECĂTORUL (*solemn*): Iată, înaltă curte! Aşa arată un trădător de neam şi ţară...
DRACULA (*intrigat*): De ce poartă lanţuri?
JUDECĂTORUL : Aşa cere codul de procedură penală. E vorba de un trădător. Nu poate zburda liber.
DRACULA : Asta-i bună! Dezlegaţi inculpatul!
JUDECĂTORUL : Bine dar, măria ta a poruncit...
DRACULA (*uşor enervat*): Măria mea, măria mea!...Toţi daţi vina pe mine! Ei, bine, acum măria mea dă poruncă să fie dezlegat...(*Judecătorul tace, în vreme ce Soldaţii îl dezleagă pe Călău*.)
JUDECĂTORUL (*dezorientat*): Acest om, numit Călăul...Tovarăşul Călău se face...
DRACULA (*tot mai exaltat*): Taci! Se va judeca singur...
CĂLĂUL (*cu voce stinsă*): Mulţumesc, măria ta...(*Îşi pregăteşte chitara*.) Vă rog respectuos, un mi de sus!...
DRACULA (*cu voce de tenor*): Miiii!...
CĂLĂUL (*acordează chitara*): Totdeauna mi-am acordat conştiinţa după diapazonul măriei tale. Aveţi o ureche muzicală perfectă...De altfel, pentru mine sunteţi perfecţiunea întruchipată. Deci, vă rog să ascultaţi. (*Cântă, acompaniindu-se cu acorduri largi*.) Florile, ah, florile / Aceste buruieni înmiresmate / Iubirea vieţii mele au fost...
DRACULA (*mişcat*): Florile! Cântă despre flori...Auzi Faustina?
CĂLĂUL : Pentru flori, am fost în stare de orice. (*Acorduri.*) Am omorât mii de activişti, mii de tractorişti, care îngropau florile sub brazde...Pe tarlale...(*Acorduri prelungite*.) Mii de cosaşi care, odată cu iarba, retezau florile de pe izlazul agriculturii noastre socialiste...
DRACULA (*freamătă, exaltat*): Faustina! E minunat! Florile...(*Scoate batista, plânge*.) Păcat că introduce atâtea elemente politice...
CĂLĂUL : Am ucis mii de politicieni care, din patru în patru ani ne desfigurau flora cu siglele lor electorale...(*Acorduri de chitară*.) Mii de păgâni care ne-au călcat florile în picioare... (*Acorduri prelungi*.)
DRACULA (*exaltat*): Magnific! Înălţător!
CĂLĂUL (*mai viguros*): Am băgat spaima în turiştii străini care, fără milă, îşi puneau corturile peste narcisele acestui brav popor...
DRACULA (*indignat*): Narcisele! Auzi Faustina? Ce ticăloşi! Peste narcise...(*Începe să lăcrimeze*. *Îşi scoate batista*.) Peste narcisele neamului! În ţeapă cu ei!
CĂLĂUL : Peste narcisele acestui brav popor, care de mii de ani nu face nimic, pentru că stă tot timpul de veghe la hotare...(*Acorduri de chitară*.)
DRACULA : Patriotism robust, bine conturat...Dar florile...
CĂLĂUL : Cânt, sincer, la sfârşitul acestui carnaval ratat...(*Acorduri susţinute*.) E un cântec presărat cu flori...Cântec nebun, pentru nebuni...
JUDECĂTORUL (*către Călău*): Vezi că o zbârceşti tocmai în final...
DRACULA (*posedat*): Linişte! Ascultaţi cum se revarsă arta, arta adevărată...Ascultaţi câtă artă poate scoate acest ticălos, dintr-o cutie de lemn...
CĂLĂUL (*în acorduri calme*): Blestemul florilor. Tot ce am făcut a fost să răzbun mii de buchete, rupte de criminali, condamnate la ofilire colectivă...
DRACULA (*se ridică de pe tron*): Ajunge!...Ai fost fantastic! Te ridic la rang de Mare Cavaler (*Îmbrăţişează Călăul*.) Consemnat să fie acest lucru în cronici! Nici nu ştiu ce pedeapsă să-ţi dau. Codul penal e prea sărac.
FAUSTINA (*mirată*): Pedeapsă? Dar a fost magnific!
DRACULA : Faustina, ai văzut cu ochii tăi! A fost magistral! Este, fără îndoială, un spirit liber. Eliberatoare e numai moartea. Poţi să refuzi unui asemenea spirit pedeapsa capitală?
FAUSTINA : Bine, dar...
DRACULA (*agitat*): Staţi! Staţi aşa! Aduceţi osândiţii! Deci, să recapitulăm...Astăzi am trecut prin dreaptă judecată trei oameni. (*Soldaţii ies şi readuc în scenă Doctorul şi Ţăranul*.) Mai precis, trei ticăloşi...Un tâlhar, un ucigaş şi un doctor învăţător, care vrea să aline suferinţa Omenirii. Ridicaţi trei ţepe mari, pe dealul de la marginea cetăţii...

PREOTUL (*indignat*): Protestez! Faceți un mare păcat, parodiind lucrurile sfinte.
DRACULA (*sever*): Părinte, vezi-ți de tămâia dumitale!...
FAUSTINA (*cu glas rugător*): Măria ta, s-ar cuveni puțină toleranță...
DRACULA (*foarte agitat*): Toleranță? Poporul! De ce nu consultăm poporul? (*Către cei doi Jurați.*) Oameni buni! Vreți să ridicăm trei țepe mari pe dealul de la marginea cetății?
JURAȚII (*apatici*): Ehehee!
DRACULA : Perfect! Precum vedeți, poporul este de acord. Vrea cineva să frângă voința poporului? Deci, repede, trei țepe! Una mai stufoasă şi mai arătoasă, la mijloc, pentru Doctorul mântuitor. Şi alte două mai mici, pentru un tâlhar şi un ucigaş...
PREOTUL (*profund indignat*): Nu are nici măcar haz! E o blasfemie...Ridiculizați una dintre cele mai tragice pagini din istoria umanității! Şi vă mai socotiți apărător al spiritului creştin...
JUDECĂTORUL : Măria ta, nu e bine! Asta va cântări greu la judecata de apoi...
FAUSTINA (*îi prinde mâna cu tandrețe*): Majestate, sunt femeia ta...Te implor, opreşte această farsă sinistră! (*Îl sărută.*)
DRACULA : Faustina! Dar e un spectacol minunat, încărcat cu pilde din cărțile sfinte...
FAUSTINA (*furioasă*): Nu, nu mai pot suporta! Iadul e nimic față de spectacolele tale! Eşti mai diabolic decât diavolii! Plec! Plec în lume!...
DRACULA (*patetic*): Iubito! Mă părăseşti pentru asemenea fleacuri? Ah, iar mă apucă damblaua! (*Autoritar şi vulgar.*) Nu pleca, proasto! Ce mai vrei? Servici ți-am găsit! Ți-am luat garsonieră în buricul târgului! Te-am cărat cu mine pe la toate sindrofiile! Lună de lună îți achit facturile! Jigodia dracului!
FAUSTINA : Măria ta...
DRACULA (*nervos*): Stai aşa, că n-am terminat! Te-am luat ca să mă inițiezi în cele drăceşti. Că de moralişti, geme palatul! De dragul tău beau sânge de trei ori pe zi, nenorocito! Ah, simt că mă clatin...Abia aştept să fie lună plină...
FAUSTINA : Măria ta. Vulgaritatea...
DRACULA : Gura! Eu țin hățurile puterii! Deci, dacă vreau, am dreptul să vorbesc ca un birjar. Îți cunosc fiecare centimetru pătrat de piele. Ochii eliptici, fundul rotund. Cunosc bine drăceasca ta geometrie. Mi-am plimbat mâna pe emisferele sânilor tăi, potaie. Crezi că nu ştiu că mă înşeli cu servitori şi soldați, ba chiar cu fețe bisericeşti? (*Se uită spre Preot. Acesta devine foarte agitat.*) Şi acum vrei să pleci la mă-ta, desigur, cu mobilă cu tot!
FAUSTINA (*copleşită*): Taci, iubitule! Nu poți vorbi aşa în prezența curtenilor. Poporul...(*Îi prinde iar mâna, cu dragoste.*)
DRACULA : Nu mă mai giugiuli! Ce curteni? Care popor? Poporul nu-mi refuză nimic. Unde sunt papițoii ăia doi? Jurații! Aici erați. Ia veniți mai aproape! Mişcați-vă fundurile mai repede. (*Jurații se ridică de pe scaune şi se apropie în grabă.*) Sunteți de acord, voi, Poporul, ca eu, Dracula Voievod să mă căsătoresc cu principesa Faustina din regatul lui Lucifer?
JURAȚII : Eheheee!
DRACULA : Vedeți? Sunt de acord! Preotul! Să vină imediat Preotul! (*Către Preot.*) Oficiezi, aici şi acum, slujba de cununie!
FAUSTINA : Bine, dar...
PREOTUL : Măria ta, nu se poate! Doamna aparține altei lumi!
DRACULA : Şi ce treabă ai tu cu lumea doamnei?
PREOTUL : Stârniți mânia Domnului...
DRACULA : Cu Dumnezeu o rezolv eu, personal. Mai nişte păgâni, mai o biserică...
PREOTUL : Măria ta! Doamna...măcar formal, să-şi declare credința...Să accepte botezul...
DRACULA : Da, părinte, ia-o pe doamna, dezbrac-o şi trece-o la cele sfinte. Ai grijă ce faci cu lenjeria ei intimă...
FAUSTINA : Bine, dar...
PREOTUL : Blasfemie! Măria ta, nu pot...

DRACULA : Ba ai să poți, sfinția ta, ai să poți! (*Îl cheamă deoparte şi îi arată câteva fotografii*. *Preotul păleşte*.) Îndrăzneşte numai să nu poți şi-ți vei vedea odăjdiile în ziare! Părinte! Fă-ți datoria!
PREOTUL (*resemnat*): Măcar să-şi dea jos coarnele acelea blestemate...
DRACULA : Nu! Eu o vreau naturală, cu coarne cu tot! Regina mea cu cornițe...Să ziceți mersi că nu are şi coadă. Credeți că nişte supuşi ca voi merită o regină mai bună?
PREOTUL : Se mai pune problema dinastiei.
DRACULA : Dinastia? Din ea şi din mine va creşte o dinastie solidă. Pe acest scaun al Puterii se vor perinda, după noi, numeroşi pui de drac...Va fi o dinastie puternică pentru că puterea are şi va avea latura ei satanică. (*Cu un aer de maximă generozitate*.) În cinstea evenimentului, iată, îi grațiez pe cei trei osândiți! Dați-le drumul! Părinte, aşteptăm binecuvântarea ta...
PREOTUL (*cu voce tremurândă*): În numele Domnului Atotputernic şi Omniprezent, Dracula Rex şi principesa Faustina, vă declar soț şi soție. Amin!

Dracula şi Faustina fac turul scenei, ținându-se de mână. Se aud urlete răzlețe de lupi. Curtenii aplaudă. Răsună lugubru un marş nupțial. Dracula şi Faustina ies din scenă.

Scena 8

Sala tronului. Sunt prezenți : Preotul, Judecătorul, Țiganul, Bucătarul, Călăul, Doctorul, Țăranul, cei doi Jurați, doi Soldați. Se discută aprins, dar cu oarecare prudență. Cei prezenți au impresia că cineva îi ascultă.

JUDECĂTORUL (*dezgustat*): Au plecat în voiaj de nuntă...
CĂLĂUL (*în surdină*): Nu cred. Umblă de nebuni prin palat...
BUCĂTARUL (*cu voce scăzută*): Aveți grijă ce vorbiți! Urechile lor sunt peste tot.
JUDECĂTORUL (*încet dar apăsat*): E prea mult! Prea mult jaf şi dispreț față de lege!
DOCTORUL (*ceva mai tare*): De atâția ani acest tiran suge sângele poporului, la propriu şi la figurat!
PREOTUL (*indignat*): E arogant cu cele sfinte. E adevărat, a zidit numeroase biserici, dar nu are pic de respect față de lumea lui Dumnezeu...
PRIMUL SOLDAT (*nemulțumit*): Nouă ne-a redus solda. La popotă, doar mămăligă şi fasole!
AL DOILEA SOLDAT (*trist*): Nu ne mai dă nici bani de praf de puşcă. De aceea purtăm doar arme albe.
PRIMUL SOLDAT : Dacă ne invadează acum duşmanii...
JUDECĂTORUL (*alarmat*): E jale. S-a ales praful de industria noastră forestieră. Toată masa lemnoasă defrişată anual este transformată în țepe.
CAMERISTA : Mizeria e în creştere, iar el ne reduce rația de detergenți...
DOCTORUL : A dat foc la spitalul de nebuni. Vă puteți imagina? Odată cu pacienții a ars întregul personal, alcătuit, în cea mai mare parte, din oameni normali...
JUDECĂTORUL : A incendiat puşcăria...
DOCTORUL : A omorât toate persoanele cu handicap...
ȚĂRANUL : Ne-a luat pământurile şi vitele...
BUCĂTARUL : A băgat cartele la zahăr şi ulei.
ȚIGANUL : A încheiat contracte păguboase pentru țară. Bunăoară aduce ambalaje refolosibile din import, cu comision gras, în vreme ce sticlele şi borcanele patriei rămân nevândute...
DOCTORUL : A dus în faliment toate centrele de recoltare a sângelui.
JUDECĂTORUL (*revoltat*): Aşa nu se mai poate!...
PRIMUL SOLDAT : Destul!
BUCĂTARUL : Gata!
AL DOILEA SOLDAT : Ajunge!
BUCĂTARUL : E timpul să strângem rândurile, tovarăşi! Uitați-vă la mine! De douăzeci de ani prăjesc fleici pentru masa tiranului. În timp ce băieții aceştia...(*Arată spre Soldați.*) Ați auzit! Doar mămăligă...
PRIMUL SOLDAT : Şi fasole...
JUDECĂTORUL : Apoi, căsătoria aceasta drăcească pune statul în mare dificultate. Afectează relațiile noastre diplomatice...
ȚIGANUL : Să ne dea înapoi bănuții de aur! Avea şi tata nişte cocoşei, ascunşi în oiştea căruței!...
ȚĂRANUL : Să ne dea măcar pământul înapoi! Că vacile şi caii s-au prăpădit de foame...
DOCTORUL : Dacă nu ne organizăm, ne va trage pe toți în țeapă!
PREOTUL : N-are cum. Călăul este de partea noastră.
JUDECĂTORUL : Trebuie să organizăm ceva...un comitet de salvare națională...

JURAȚII : Ehehee!
ȚIGANUL : Boierilor! Să moară mama! Mi se pare mie, sau e revoluție?
ȚĂRANUL : Eu nu vreau revoluție! Vreau doar pământul din luncă şi ceva bani, să-mi cumpăr un măgar.
JUDECĂTORUL : Ei, poftim! Noi încercăm să croim drum nou în istorie şi ăsta vrea bani de măgar.
PREOTUL : Să vă aduc o Biblie?
AL DOILEA SOLDAT : La dracu'! Mai bine ne-ați aduce o palincă! Să prindem curaj...
ȚIGANUL : Aduceți imediat o sticlă cu palincă! Armata e cu noi!
BUCĂTARUL (*scoate din dulap o sticlă, pe care o dă primului Soldat*): Ia, băiete! Asta te va face viteaz. Vei fi mai viteaz ca Mihai Viteazul...Bea direct din sticlă. E revoluție. Cine mai are acuma vreme să caute pahare...

Primul Soldat bea voiniceşte, după care sticla ajunge la Al Doilea Soldat. Se aud, din ce în ce mai tare, vocile perechii regale. Cei doi se aleargă, asemenea unor copii.

PRIMUL SOLDAT (*scuturând din cap*): Camarazi, la arme!
AL DOILEA SOLDAT (*bea cu sete*): Jos Tiranul! Jos dinastia cornută!
BUCĂTARUL : Trăiască şi înflorească scumpa noastră republică.
JURAȚII : Ehehee!
PREOTUL : Preot fiind, n-am voie să fac politică! Mă voi retrage la mănăstire. Mă voi ruga pentru cauza noastră...Dumnezeu să ne călăuzească paşii spre victorie...(*Îşi face de trei ori cruce şi iese*.)
ȚĂRANUL : Revoluție...Dacă nu e cal, e bun şi măgar...(*În scenă dau buzna Dracula şi Faustina, hârjonindu-se, în culmea fericirii.*)
FAUSTINA : Nu mă prinzi, nu mă găseşti!...Aaa! (*Se ascunde după draperia din spatele tronului.*)
DRACULA (*cu bucurie copilărească*): Ia să vedem noi unde s-a ascuns mama națiunii!...Ahaa!...Parcă am zărit nişte cornițe! (*Dă năvală în spatele tronului, după draperie Dracula şi Faustina dispar complet din câmpul vizual al spectatorilor.*) Te-am prins! Te-am prins, împielițat-o! Stai aşa, să te iubesc puțin!
FAUSTINA : Măria ta, nu! Nu aici!
DRACULA : Ba chiar aici! Nunc et hic! *(Se aud sunete cu un pronunțat caracter erotic, la limita decenței. Toate celelalte personaje trag cu urechea, în linişte*.)
FAUSTINA : Nu...
DRACULA : Spui nu regelui tău? Te trag în țeapă!
FAUSTINA : Cu grijă...
DRACULA : Uite aşa se reface dinastia...
FAUSTINA (*gâfâind*): Ah!...Iubitule, ajunge!
DRACULA : Crezi că sunt iepure?
FAUSTINA : Ah! Ajunge, vampirache!...Ce cauți?
DRACULA : Jugulara...
FAUSTINA (*speriată*): Ah, atenție! Ce faci? Mă doare!
DRACULA : Jugulara!...Am găsit-o!
FAUSTINA : Auu! Mă doare!...(*Răsună un țipăt strident*.)
DRACULA : Nu țipa, toanto! Nu-ți fac nimic. Ți-am gustat puțin sângele. Sânge de oaie. Oaie regală. Oaie...

Linişte. Cei doi ies de după draperia tronului. Sunt epuizați. Faustina sângerează la nivelul gâtului. Dracula îşi aranjează veşmintele. Amândoi înaintează spre centrul scenei. Tăcere prelungită.

JURAȚII : Eheheheee!

DRACULA : Ce se-ntâmplă aici?
ȚIGANUL : Măria ta, e revoluție!

Scena 9

Acelaşi decor, aceleaşi personaje.

DRACULA (*autoritar*): Cine v-a dat voie să faceți revoluție?
ȚĂRANUL : Măria ta, eu am spus de la început că nu-mi trebuie revoluție. Îmi ajunge pământul din luncă...
DRACULA (*zâmbind malițios*): Şi bani de măgar nu mai vrei?
ȚĂRANUL (*uimit*): De unde ştiți?
JUDECĂTORUL (*speriat*): Nenorocire! Suntem trădați...
DRACULA (*aspru*): Tu să taci! Ai uneltit împotriva ordinii de drept. Vei fi tras primul în țeapă. (*Către Țigan*.) Domnule ministru, ia vezi dumneata, nu avem cumva o țeapă liberă?
ȚIGANUL (*slugarnic*): Toate sunt ocupate, mărite...
DRACULA (*poruncitor*): Atunci eliberați una! Bunăoară, pe cea a primului ministru. De ce-l mai țineți acolo sus? Guvernul său a fost remaniat.
ȚIGANUL : Doamne, un judecător într-o țeapă de premier? E o prea mare cinste.
BUCĂTARUL (*supus*): Măria ta, ciorba ar putea fi servită...
DRACULA (*ironic*): Tovarăşi, strângeți rândurile în jurul mesei! Ciorba e gata. Vreau să văd cum veți mânca o ciorbă regală cu lingurile voastre republicane...
BUCĂTARUL : Să pun şi pătrunjel?
DRACULA : Da. Trăiască şi înflorească pătrunjelul în scumpa voastră republică!
BUCĂTARUL : Pot să pun la prăjit fleicile?
DRACULA (*tare*): Gata cu fleicile! (*Meticulos, sadic.*) M-am săturat de fleici. Fleicile, la export. Fraternitate, egalitate. De azi, toată lumea, mămăligă şi fasole...

Agitație mare în colț unde, discret, pe toată durata acestei scene cei doi Soldați au băut, direct din sticlă, în tăcere.

PRIMUL SOLDAT : Am auzit bine? Mămăligă?
AL DOILEA SOLDAT : Şi fasole?...
PRIMUL SOLDAT : Nu se poate! Nu, nu, nu! La arme! Jos mămăliga şi fasolea!
AL DOILEA SOLDAT : La arme, cetățeni! (*Soldații învârt haotic halebardele înaintând, clătinându-se, spre centru.*)
ȚIGANUL : Jos mămăliga! (*Dracula şi Faustina privesc uimiți.*)
AL DOILEA SOLDAT : Şi fasolea! Ce să faci cu fasole fără mămăligă?
BUCĂTARUL (*cu entuziasm*): Strângeți rândurile, tovarăşi! Trăiască fleica! Uraaa! Uraaa!
DRACULA : Măi, vă mănâncă pielea?
JUDECĂTORUL : E revoluție, măria ta. Trăiască republica! Armata preia puterea. Soldați, în numele poporului exploatat, oprimat şi batjocorit vă ordon să-i arestați pe cei doi dictatori, care...
AL DOILEA SOLDAT (*către Judecător*): Du-te bă-n mă-ta!
PRIMUL SOLDAT (*către Judecător*): Cine te crezi, să ne dai nouă ordine?
AL DOILEA SOLDAT (*clătinându-se, către Judecător*): Ce bă, ai făcut armata cu noi?
BUCĂTARUL (*cu voce solemnă, agitând polonicul*): Soldați, națiunea e cu ochii pe voi!... (*Soldații se uită năuci în jur*.)
PRIMUL SOLDAT (*cu un aer tâmp*): Nu se vede nimic.
CĂLĂUL (*hotărât*): Arestați tiranii! Jos mămăliga! (*Intră Iscoada*.)

ISCOADA : Trăiască puterea poporului! (*Arată spre perechea regală*.) Arestați-i!
PRIMUL SOLDAT (*ezită*): Ne-ar trebui un ordin scris...(*Către Țigan*.) Ne mai aduci o sticlă de palincă?
ȚIGANUL : Sticle. Sticle. Ordin scris. Imediat. Care dintre voi ştie să scrie? (*Tăcere*.)
DRACULA (*calm*): Eu...
ȚIGANUL : Măria ta! Nu vă putem cere aşa ceva. Asta este muncă de secretar.
JUDECĂTORUL : V-ați pierdut prerogativele, măria ta. Lasă că scriu eu...
ISCOADA (*către Soldați, uitându-se la ceas*): Pierdeți timp prețios. Nu vă trebuie ordine scrise. Întrebați-i pe cei doi dacă ştiu parola. Când au intrat în sala tronului le-ați cerut parola?
PRIMUL SOLDAT (*sare ca ars*): Are dreptate! Parola! Scrie clar în regulament...
AL DOILEA SOLDAT (*către Dracula, uşor amețit*): Parola? Măria ta, care e parola?
DRACULA (*cu glas hotărât*): Sunt primul bărbat al țării...
PRIMUL SOLDAT : Nu, nu, nu! Poate vreți să spuneți că sunteți prima umbrelă a țării...
FAUSTINA : Sunt femeie, om politic şi strălucit savant!
ISCOADA : Prostii! Nu ştiu parola! Soldați, arestați-i!
AL DOILEA SOLDAT (*oftând, către primul Soldat*): Mare încurcătură! Ce facem?
PRIMUL SOLDAT : Îi arestăm. Nu ştiu parola. Regulamentul e sfânt...
JUDECĂTORUL : Toți civilii să dea o mână de ajutor. Revoluția este cauza şi opera întregului popor.
PRIMUL SOLDAT (*pune mâna pe umărul lui Dracula*): Măria ta, în numele poporului eşti arestat! Sper că nu vă opuneți.
DRACULA (*calm*): Nu mă opun. Totdeauna am fost de acord cu inevitabilul.
DOCTORUL : Să fie arestată şi regina? Trebuie să oprim drăcească dinastie!
FAUSTINA : Ah, ce mojici! Vă jucați cu focul iadului. O să dați voi de dracu'!
AL DOILEA SOLDAT : Doamnă...(*Îi prinde mâinile la spate*.)
FAUSTINA (*speriată*): Mai încet, măi copile! Îmi rupi mâinile...
ȚIGANUL : Revoluția a învins! Uraaa! Să-mi dați înapoi aurul lui tata! Avea oiştea plină...
ȚĂRANUL : Am două hectare în luncă...
JUDECĂTORUL : Lăsați revendicările. Va veni şi vremea lor. Trebuie să alcătuim guvernul provizoriu.
ISCOADA : Propun un guvern monocolor, alcătuit din foşti informatori.
JUDECĂTORUL : Propunerea e bună. Un guvern trebuie să fie bine informat. Un astfel de guvern ar avea o largă deschidere națională. (*Către Țigan*.) Tu n-ai ce căuta la Justiție! Acolo merg eu, licențiat în drept.
ȚIGANUL (*nemulțumit*): E-te-te! Adică eu...va să zică...eu luptai degeaba? Guvern monocolor? Mânca-v-aş, vreți să mă discriminați. Asta numiți voi revoluție?
DOCTORUL : N-ai şcoală...
ȚIGANUL : Am şcoala vieții. Mi-am riscat viața, ca informator, pentru cauza voastră...
JUDECĂTORUL : Gura! Pentru tine vom înființa un portofoliu provizoriu în guvernul provizoriu. Ce părere ai? Un minister de sticle şi borcane...
ȚIGANUL : Aoleu, să-ți trăiască familia şi toate neamurile! Bogdaproste!
CĂLĂUL : Lăsați Guvernul! Judecata! Mai întâi, judecata, domnule judecător.
ISCOADA : Judecata. Nu uitați, dosarele de informatori sunt la mine!
CAMERISTA : Cine are dosar?
ISCOADA : Suntem o națiune solidară. Toți avem dosare. Mai puțin Preotul.
ȚIGANUL : Preotul nu a colaborat? Ruşinos.
ISCOADA : El a fost doar informatorul lui Dumnezeu.
BUCĂTARUL (*agitând polonicul*): Dacă nu a colaborat n-are ce căuta în politică. Să stea la mănăstire. Trăiască guvernul monocolor! Trăiască solidaritatea națională! Să fie judecați tiranii! Revoluția a învins! Uraaa!

Scena 10

Un tribunal revoluționar înjghebat în sala tronului. Dracula şi Faustina stau pe tron, dar în calitate de inculpați, păziți de cei doi Soldați, care țin halebardele încrucişate în fața lor. Completul de judecată, alcătuit din Judecător, Iscoadă, Țigan, Călău, Bucătar, Cameristă, Doctor şi Țăran. Cei doi jurați continuă să stea impasibili, pe scaunele lor.

JUDECĂTORUL (*oficial*): Măria ta, domnule ministru, onorată curte! Am convocat astăzi acest tribunal al poporului, în regim de urgență, pentru a judeca un caz de gravitate maximă. Perechea regală este acuzată de subminarea interesului național şi de înaltă trădare. Are cuvântul măria sa, inculpatul...
DRACULA (*cu demnitate*): Nu sunt inculpat şi nu recunosc acest tribunal...
CĂLĂUL (*mieros*): Măria ta, cum să nu mă recunoşti? Eu sunt Călăul...Străpung ficați...separ vertebre...
ȚIGANUL (*slugarnic*): Iar eu sunt ministrul măriei tale. De justiție. Neam de faraon.
DRACULA (*batjocoritor*): Vă cunosc, dar nu vă recunosc, proştilor!
JUDECĂTORUL (*încurcat*): Măria ta, vă rog să nu insultați completul de judecată. Poporul a hotărât proclamarea republicii. Deci, măria ta, ca rege...
FAUSTINA (*indignată*): Nu poporul a hotărât, ci voi, trei, patru trepăduşi...(*Dracula îi prinde mâna şi îi face semn să tacă*.)
JUDECĂTORUL : Îmi pare rău, doamnă...Să întrebăm oamenii din popr. (*Către Jurați*.) Oameni buni, e adevărat că națiunea doreşte republică?
JURAȚII : Eheheee!
DRACULA (*tare, către Jurați*): Ascultați, cioflingari bătrâni, e adevărat că poporul vrea monarhie?
JURAȚII : Eheheee! (*Tăcere prelungită*.)
JUDECĂTORUL (*încurcat*): Mda!...Poporul nu pare foarte hotărât. Vom organiza un referendum național, imediat după execuția dumneavoastră.
DRACULA : Dacă ați stabilit sentința, de ce vă mai chinuiți cu judecata?
ȚIGANUL (*mieros*): Căutăm circumstanțe atenuante, măria ta.
CĂLĂUL (*amabil*): Ca să vă putem reabilita după moarte. Aşa e la fiecare revoluție. Întâi omorâm, după care strigăm : trăiască morții!
DOCTORUL : Numai mort puteți intra în istorie.
CAMERISTA : În sfânta noastră istorie.
JUDECĂTORUL (*oficial*): Câți bani ați depus în bănci străine?
DRACULA (*hotărât*): Nu răspund decât în fața marii adunări naționale...
ȚIGANUL (*curios*): E adevărat că aveți la toalete clanțe cu totul şi cu totul din aur? (*Tăcere*.)
ȚĂRANUL (*nedumerit*): E adevărat că oala de noapte a înălțimii voastre are mânerul încrustat cu diamante?
CĂLĂUL : E adevărat că, atunci când vi s-a terminat porumbul, ați hrănit porcii din cocina regală cu perle şi pietre prețioase?
CAMERISTA : Scoase din adâncuri cu sângele şi sudoarea întregului popor...
BUCĂTARUL (*patetic*): Întregului nostru popor muncitor...
JUDECĂTORUL (*mai hotărât*): Răspunde inculpat!
DRACULA (*categoric*): Nu sunt inculpat şi nu recunosc legitimitatea acestei gloate!
OSCOADA : Ei, bine. Măria sa inculpatul refuză să colaboreze cu tribunalul poporului. Vom ține cont, la formularea sentinței. Dar poate doamna, doamna Faustina e mai cooperantă. Doamnă! Din surse absolut sigure, serviciile noastre secrete au aflat că Iadul este pavat cu

bune intenții. Există dovezi clare că acest pavaj s-a făcut cu materiale scoase ilegal din carierele țării noastre...
FAUSTINA (*nu înțelege*): Adică...
JUDECĂTORUL (*cu aplomb*): Doamnă, ați scos din țară bunele noastre intenții, fără măcar să achitați taxele vamale...
FAUSTINA (*tare*): Dovada!
ISCOADA (*insistent*): Dovada e evidentă. Scotociți țara, de-a lungul şi de-a latul. Nu veți mai găsi nicăieri oameni bine intenționați.
DRACULA (*îi prinde mâna Faustinei*): Faustina, nu le mai spune nimic! Ne pierdem vremea cu aceşti impostori. (*Se uită nervos la ceas.*)
CĂLĂUL (*cursiv*): Măria ta, vă place sau nu, trebuie să răspundeți la câteva întrebări incomode. Se ştie că prin forțe necurate controlați activitatea unor animale, în mare parte sălbatice : lupi, câini turbați, şerpi, cucuvele, bufnițe, lilieci şi altele. Tribunalul este interesat în mod direct de colaborarea înălțimii voastre cu lupii, deoarece aceste animale au adus mari pagube, atât şeptelului, cât şi democrației noastre pluraliste...
DRACULA (*zâmbind*): Lupii au fost tot timpul animale politice. Nu numai în fabule. Dar, spre deosebire de haita oamenilor, lupii respectă spiritul de haită...
JUDECĂTORUL : Adevărat. În lumea lupilor vă bucurați de autoritate deplină. Lupii sfâşie numai la porunca înălțimii voastre. Cum se face că, vreme de douăzeci de ani, adică de la venirea luminăției voastre la putere, lupii au sfârtecat numai boieri din opoziție?
DRACULA (*vesel*): Simple speculații! Lupii îşi aleg singuri victimele. I-a tentat opoziția deoarece, lipsită de grija guvernării, a fost tot timpul mai fragedă, mai apetisantă...(*Către sine, uitându-se la ceas.*) Ah, lupii mei, lupii mei cei suri! Acum trebuie să apară luna plină...
CĂLĂUL (*autoritar*): Inculpat Dracula! De două decenii, pe ogoarele patriei ai semănat frică iar țăranii au cules groază. Asta ai numit dumneata revoluție agrară. Inculpat Dracula, moartea ta e aproape...
DRACULA (*către Faustina, uşor speriat*): Ah, nu! Faustina, ăştia vorbesc serios?
FAUSTINA (*concentrată*): Mai degrabă au un mod tragic de a glumi.
CĂLĂUL (*hotărât*): Inculpat Dracula, cere-ți iertare în fața acestui tribunal! Recunoaşte că ai greşit!
DRACULA (*ironic*): Am greşit, de vreme ce nu v-am omorât la timp. Îmi cer iertare...
CĂLĂUL (*tare*): Cere milă!
DRACULA : Milă!...He, he, he!
CĂLĂUL (*tunător*): Cere îndurare!
DRACULA (*vesel*): Îndurare!
CĂLĂUL (*mieros*): Milă şi îndurare!
FAUSTINA : Demnitate, măria ta! Eşti încă rege.
DRACULA : Ha, ha, ha! Lasă dragă roata istoriei să se rostogolească...(*Tare.*) Milă şi îndurare! Amândouă îmi trebuie. Ce dacă au nuanțe diferite...
CĂLĂUL (*resemnat*): Considerasiooon!
DRACULA (*cu voce tunătoare*): Considerasiooon! Nazal! Puternic gutural, berbecule!
ISCOADA (*diplomat*): Ajunge! Tribunalul trebuie să arate clemență. Propun ca regina să fie eliberată şi expulzată în țara ei de origine!
DOCTORUL (*surprins*): Ați înnebunit! Ea este izvorul răului...
ISCOADA : Condamnarea ei ar afecta ireparabil relațiile noastre diplomatice cu Iadul, singurul nostru aliat de nădejde...
ȚIGANUL : Aveți dreptate. Eliberați-o. Să se ducă la dracu'!
CAMERISTA (*cu hotărâre*): Mă opun! Revoluția îmi dă acest drept. N-o lăsați să plece până nu predă inventarul. Din apartamentul reginei lipsesc două cearşafuri...
CĂLĂUL : Mare lucru, două cearşafuri! Să nu fim ridicoli...
BUCĂTARUL (*nemulțumit*): Nu văd nimic ridicol! Aceste cearşafuri aparțin poporului. Au fost cusute din bani publici!

JUDECĂTORUL (*conciliant*): Nu vă certați! Relațiile noastre de bună vecinătate cu imperiul lui Lucifer valorează incomparabil mai mult decât o garnitură de pat...
CAMERISTA : De acord. Atâta macropolitică pricep şi eu. Dar cearşafurile le am în gestiune! Vreți să le plătesc eu, din leafa mea de cameristă?
JUDECĂTORUL (*către Faustina, extrem de amabil*): Doamnă, acest tribunal se face mesager al generozității neamului nostru, căruia totdeauna în final i se înmoaie inima. Sunteți liberă! Mergeți la curtea lui Lucifer. Transmiteți-i omagiile noastre, ale noii puteri, intenția noastră de a dezvolta colaborarea cu Iadul, pe multiple planuri. (*Faustina se ridică, nehotărâtă. Se uită spre Dracula, cu dragoste.*)
DRACULA : Du-te dragă, până nu se răzgândesc!
FAUSTINA : Şi măria ta?
DRACULA (*îi face, şmechereşte, cu ochiul*): Mie nu-mi rămâne decât să mor pentru patrie. Nu trebuie să-ți faci probleme. Ai auzit. Mă vor reabilita după înmormântare. (*Faustina îi prinde mâinile şi îl sărută.*)
FAUSTINA (*cu voce tandră, printre lacrimi*): Adio, vampirul meu iubit! Adio, poet nemuritor!
JUDECĂTORUL (*către Faustina*): Doamnă, nu abuzați de răbdarea noastră! Nu este, nici locul, nici momentul pentru melodrame...(*Faustina se retrage, cu ochii ațintiți pe Dracula. Acesta îi face semne prieteneşti, destul de optimiste față de situația în care se află.*) Doamnelor şi domnilor, procesul continuă...
DOCTORUL : Inculpat Dracula, ați suferit vreodată de anumite afecțiuni psihice?
DRACULA (*foarte vesel*): Am frecvent crize de nebunie. În rest, sunt sănătos tun...
JUDECĂTORUL (*către Doctor, cu reproş*): Iată o întrebare fără rost, care complică lucrurile...
DRACULA : Deci, rog să se consemneze că sunt nebun. Vreți o demonstrație? Faptul că răspund în fața unui tribunal de trădători e o dovadă a nebuniei mele. Prin această declarație mă pun la adăpost de orice sentință. Doar un tribunal de nebuni poate condamna un nebun. (*Se aude, prelung, un urlet de lup.*)
JUDECĂTORUL (*crispat*): E deştept. (*Priveşte spre Doctor.*) Ne-a scăpat. Vă spun eu că ne-a scăpat. Acum nu mai poate fi condamnat. (*Dezamăgit.*) Aşa e când introduci amatori în completul de judecată. Tribunalul poporului...un mare rahat...
DOCTORUL (*indignat*): Întrebarea era obligatorie. Înainte de toate, sunt medic. (*Doi lupi urlă prelung.*)
BUCĂTARUL : Mai există o scăpare. Un nebun nu poate fi condamnat decât de un tribunal de nebuni. Deci, noi ne declarăm nebuni...
ȚIGANUL : Parcă mai trebuie să ne declarăm. Nebunia noastră este evidentă!
ISCOADA (*sentențios*): Un tribunal anormal poate condamna la moarte un inculpat anormal. Mi se pare o sentință normală.
JUDECĂTORUL : Prostii! Un tribunal de nebuni îşi pierde dreptul de a judeca.
ȚIGANUL : Boierilor, pupa-v-aş tălpile, e stare de revoluție! La urma urmei, sunt încă ministru de justiție. Citiți sentința. (*Lupii urlă tot mai insistent. La orizont, îşi face apariția luna plină.*)
JUDECĂTORUL (*improvizează, cu voce nesigură*): În numele legii...legilor nescrise, valabile în jungla densă a existenței noastre, acest tribunal alcătuit din oameni cu mintea rătăcită, îl condamnă la moarte, prin tragere în țeapă, pe numitul Dracula Vodă, nebun, fost rege, mare poet, vampir în timpul său liber, născut în arcul de curbură carpato-corsican, fiul lui Adolf Visarionovici Nero...Sentința...(*Lupii urlă tot mai insistent.*) Sentința este definitivă, fără drept de recurs.

Scena 11

Acelaşi decor. Aceleaşi personaje.

DOCTORUL : Fără drept de apel. E o formulă uzuală!
CĂLĂUL : Pierdeți vremea. (*Speriat.*) Uite, răsare luna!
DRACULA (*ironic*): Onorată instanță, cea mai potrivită formulare este „fără drept de apel”.
ȚIGANUL (*tot mai stresat*): Aşa, măria ta! Optăm pentru această variantă, ca să nu vă mai pierdeți vremea pe la Curtea de Apel. (*Doi lupi urlă puternic, prelung, în dreapta scenei, un al treilea urlă în stânga.*)
ISCOADA (*tulburat*): Măria ta, opriți lupii! Tribunalul nu poate funcționa în asemenea condiții. Lupii măriei tale exercită presiuni asupra justiției. (*Lupii urlă insistent, de ambele părți.*)
JUDECĂTORUL (*neliniştit*): Măria ta, dacă nu faceți ceva cu aceşti lupi, voi fi nevoit să cer strămutarea procesului...
DRACULA (*vesel*): Strămutare? Acum, după citirea sentinței definitive? Lupii se agită pentru că acesta este programul lor. Nu vedeți, onorată instanță, că e lună plină? Lupii se adună şi vin la tribunal. Vor intra în sală pentru că şedințele sunt publice. Vă deranjează dialogul lupilor? Prea bine, îi voi opri. (*Ridică mâna dreaptă şi lupii amuțesc.*) Trebuie să vă spun că lupii au un limbaj inteligent şi foarte bogat. Ceea ce voi numiți urlete sunt, de fapt, fraze bine elaborate, încărcate de sensuri. Sunt animale foarte precise în exprimare.
ȚIGANUL (*neliniştit*): Şi ce spun lupii, măria ta?
DRACULA : Sunt nemulțumiți de sentință, onorată instanță! (*Lupii urlă insistent. Încetează brusc, în momentul în care Dracula vorbeşte.*) Ei socotesc verdictul, imoral, ilegal, nul de drept...
ȚIGANUL (*foarte speriat*): Poate că au dreptate...
JUDECĂTORUL : Nul de drept? Imposibil! Pe ce se bazează? Invocă un anumit paragraf? (*Lupii urlă cu furie.*)
DRACULA (*după o scurtă pauză*): Articolul 7, aliniatul 3 din legea junglei...
JUDECĂTORUL (*caută înfrigurat printr-o carte*): Legea junglei? Care ediție? (*Dracula se ridică de pe tron. Soldații, foarte încurcați, încearcă să-l oprească.*)
PRIMUL SOLDAT : Luminăția voastră, vă rog să luați loc...
AL DOILEA SOLDAT : Sentința este definitivă...
Soldații încearcă să-l rețină. Lupii îşi reiau urletele, violent, cu o ferocitate maximă. Soldații se sperie. Îşi aruncă halebardele, o iau la fugă, vor să părăsească scena prin dreapta, dar se retrag îngroziți. Încearcă prin stânga, se retrag speriați şi revin în centru.

PRIMUL SOLDAT (*îngrozit*): Aoleu, lupii sunt peste tot...
AL DOILEA SOLDAT (*tremurând*): Ne-au încercuit ca la carte...
DOCTORUL (*speriat*): Contrarevoluție! Lupii cei tineri! Suntem pierduți...
DRACULA (*calm, stăpân pe situație*): Lupii! Copiii nopții. Prietenii mei suri...(*Lupii urlă mai slab.*) Fiți bineveniți în noaptea mea cu lună plină! Lucrați în linişte, prieteni credincioşi. (*Ridică mâna dreaptă. Lupii se liniştesc.*) Lucrați în linişte. Să nu deranjați tribunalul poporului!
JUDECĂTORUL (*către Dracula, încurcat*): Țineți neapărat ca lupii să participe la proces? Din punct de vedere procedural...

ȚIGANUL (*foarte speriat*): Vai de capul meu! Boierilor! Ferească Dumnezeu! Nu lăsați jivinele în sala de judecată că ne sfâşie ca pe miei! (*Către sine.*) Aşa îmi trebuie! Cine dracu' m-a pus să mă bag în politică? Vai de păcatele şi borcanele mele!...
ȚĂRANUL (*tremurând*): Măria ta! Mă jur pe fierul de plug, adică pe ce am mai sfânt! Mie măgar îmi trebuia, nu republică. M-am luat şi eu după orăşenii ăştia, că sunt oameni cu carte...
DRACULA (*se urcă pe masa completului de judecată, pe care o parcurge, calm şi meticulos, de la un cap la altul*): Ia te uită! Ce schimbare ideologică bruscă...(*Se opreşte în dreptul Iscoadei, căruia îi împinge hârtiile cu cizma*.) Ce schimbătoare e lumea...
BUCĂTARUL (*slugarnic*): Mărite domn...Considerați că toată această revoluție a fost o glumă. Suntem în carnaval. Dumneavoastră aveți foarte dezvoltat simțul umorului...
DOCTORUL (*hotărât*): Decât să ne jucăm de-a republica, mai bine să ne jucăm mai departe de-a monarhia...
JUDECĂTORUL (*mieros*): Monarhia are tradiții vechi. Dacă dinastia e sănătoasă, Puterea are mereu la dispoziție moştenitori legali. Nu mai trebuie să cheltuim bani cu alegerile.
ȚIGANUL (*decis*): Asta e! Dă-o dracului de republică!
PRIMUL SOLDAT : Noi suntem echidistanți. (*Armele lor sunt pe jos.*) Cu brațele vom apăra hotarele.
AL DOILEA SOLDAT : Hotarele monarhiei, se-nțelege.
DRACULA (*continuă să se plimbe pe masă*): Tăceți! Slugărnicia voastră mă dezgustă. (*Pauză*.) De unde vă procurați atâtea fețe? Din ce garderobă scoateți atâtea măşti? (*Ridică mâna dreaptă. În culise lupii încep să se agite.*)
CĂLĂUL (*agitat*): Suntem gata să jurăm credință regelui nostru. Cu mâna pe Biblie, Constituție sau pe orice altă carte de valoare. (*Lupii urlă tot mai tare*.) Monarhia este aleasă floare...
DRACULA (*către Iscoadă*): Şi dacă eu, acum, mă pun în slujba revoluției şi vreau republică? (*Urlete de lupi, ceva mai discret*.) Ce se întâmplă dacă eu, regele vostru, doresc republică? Răspunde tu, care eşti cel mai informat!
ISCOADA (*devotat*): Atunci facem iar republică. Pentru noi voința domniei voastre e lege.
CAMERISTA : Republica se asortează perfect cu cămaşa bleu a măriei tale.
DOCTORUL (*mieros*): Şi vă alegem imediat preşedinte...
CAMERISTA : Prin vot universal...
ȚIGANUL (*slugarnic*): În unanimitate...
CĂLĂUL : Pe viață...
BUCĂTARUL (*slugarnic*): Suntem gata să ne dăm tot sângele pentru republica măriei tale.
DRACULA : Sângele vostru? E bun pentru preparat otravă. (*Declamă*.) „Ce poate fi mai veninos / Ca viermele trădării". Aş vrea să ştiu până unde se poate coborî slugărnicia voastră...
ȚIGANUL : Suntem slugi devotate. Slugărnicia noastră nu are limite.
DRACULA : Devotamentul vostru se va topi iar, la primul cântat al cocoşilor. (*Se aude urletul unui lup singuratic*.)
JUDECĂTORUL : Majestate, aceste animale nesuferite ne stresează!
DRACULA (*calm*): Lupii sunt animale nobile. Fără urletele lor nu putem întreține această atmosferă lugubră.
ȚIGANUL : Atmosferă? Îndepărtați lupii şi lăsați-mă pe mine să urlu în locul lor. (*Scoate un urlet prelung.*) Ce? Nu e suficient de lugubru? Stați să mai încerc. (*Urlă iar.*) Lăsați-mă să mai exersez.
JUDECĂTORUL (*către Țigan*): Unde ai învățat să urli aşa de bine?
ȚIGANUL : Iaca na! Parcă nu ştii că am lucrat în justiție. (*Scoate un urlet prelung*.)
BUCĂTARUL (*către ceilalți*): Am putea să urlăm şi noi. Personal, nu am nici o reținere. Lupii sunt animale nobile. Pentru mine a urla public este o adevărată onoare. (*Scoate un urlet ciudat, lamentabil.*)
CĂLĂUL (*către Bucătar*): Măi, tu urli sau grohăi?

DOCTORUL (*silitor*): Eu propun să urlăm toți odată. Ca la cor. Unu, doi, trei. Începem...
JUDECĂTORUL (*dojenitor*): Iar trebuie să faci tu pe dirijorul? Răbdare. Avem cu noi colegi care au studiat sârguincios muzica. (*Arată spre Călău*.)
CĂLĂUL : Perfect! Aşadar, toți la unison! Nu avem timp să ne organizăm pe voci. Vom urla direct la lună...
ȚĂRANUL (*se uită pe cer*): Aproape că nu se mai vede. Au început să o roadă vârcolacii...
CĂLĂUL : În mi major. E mai pătrunzător. Măria ta, un mi de sus, te rog!
DRACULA (*absent*): Miii!
CĂLĂUL : Miii! Mulțumesc! Atențiune. Unu, doi, trei...(*Condus cu mişcări energice de către Călău, corul scoate un urlet prelung, pe o linie melodică, ce rămâne la latitudinea domnului regizor*.)
ȚIGANUL (*entuziasmat*): Minunat! Urlăm mai frumos decât lupii adevărați. Să moară mama!
CAMERISTA (*trăgând cu urechea*): Iar lupii adevărați s-au oprit...
DRACULA (*trist, puternic concentrat, Dracula coboară de pe masă, privind spre Lună*): Lupii s-au oprit, dezgustați!...(*Pauză*.) Luna e pe ducă...O înghit norii...
DOCTORUL (*revigorat*): Acum noi suntem lupii adevărați...
PRIMUL SOLDAT (*către Al Doilea Soldat*): Ai auzit? Fiarele se retrag în cazarmă.
AL DOILEA SOLDAT : Iar noi vom cânta în locul lor. Ce noapte de pomină!
JUDECĂTORUL (*către Dracula*): Măria ta, o nouă dimineață coboară peste țară. Şi noi nu ştim încă forma ei de guvernare...
DRACULA (*se urcă iar pe masă*): Linişte! Vom urla împreună! Pentru ultima dată...Dați-mi voie să urlu cu voi, în acest cor al conştiințelor degenerate, de oriunde şi de oricând. (*La semnul lui Dracula, toate personajele îşi unesc vocile într-un urlet cu inflexiuni din ce în ce mai umane. În partea sa finală urletul se transformă în urale. Toți, cu excepția lui Dracula, aplaudă furtunos*.) Uralele!...Trăiască uralele! Urletul unanim al haitei umane! (*Tăcere prelungită*.)

Apare o geană de lumină, în creştere. Se aude un prim cântat al cocoşului. Linişte. Dracula se prinde cu mâinile de piept. Cade în genunchi pe masă. Toată lumea îl priveşte în tăcere. Se aude imediat al doilea cântat al cocoşului. Dracula se rostogoleşte de pe masă. Suferă cumplit. Se ghemuieşte în centrul scenei. La al treilea cântat al cocoşului Dracula nu mai dă semne de viață. Toți se adună în jurul lui. Devin iar curajoşi.

ȚIGANUL (*neîncrezător*): Mi se pare mie, sau a mierlit-o...
BUCĂTARUL (*prudent*): Aveți grijă! E o altă prefăcătorie...
CĂLĂUL (*dezorientat*): Forța lui vine din întuneric. Ați văzut? L-a învins o geană de lumină! A capitulat în fața unui cocoş.
ȚĂRANUL (*încă speriat*): E timpul să fugim! Dacă nu, la noapte...
PRIMUL SOLDAT : Dezertăm.
AL DOILEA SOLDAT : Ne mănâncă batalionul disciplinar. Dar fugim!

Panica se răspândeşte rapid. Personajele se agită. Scot în grabă piesele de decor.

CAMERISTA (*panicată*): Repede! Fiecare să ia câte o pătură din rezerva de stat...
DOCTORUL (*agitat*): Fugim. Dulapul! Cine mă ajută să scot dulapul? (*Primul Soldat îi vine în ajutor.*)
JUDECĂTORUL : Salvați patrimoniul! Masa! Să evacuăm masa de judecată! (*Al Doilea Soldat şi Bucătarul îl ajută pe Judecător să scoată masa. Apoi sunt scoase scaunele. Țiganul se instalează pe tronul puterii. Ia o poziție distinsă, de o gravitate ridicolă.*)
CĂLĂUL (*ironic, către Țigan*): Majestatea voastră, jos...Trebuie să scoatem tronul...
ȚIGANUL (*mieros*): Lasă-mă o clipă, boierule! Un minut! Să văd şi eu cum e să fi rege...

JUDECĂTORUL : Atunci, ia-ți cu tine însemnele puterii! (*Îi pune în brațe sacul negru cu sticle şi borcane.*)

Țiganul îşi ia sacul, se ridică şi iese. Călăul, Judecătorul şi Țăranul scot tronul. Se întoarce în fugă Țiganul, fără sac, cu Palmierul, pe care îl repune în centru, deasupra lui Dracula. Agață în palmier liliacul împăiat. Se retrage, destul de agitat...Țăranul aduce scaunele de plajă iar cei doi Soldați aşează cufărul între cele două scaune. Camerista intră în fugă şi aduce revista de modă şi o pune pe cufăr. Linişte. Cei doi Jurați continuă să rămână pe scaunele lor.

PRIMUL JURAT (*către Al Doilea Jurat, gesticulând*): Ehehehe?
AL DOILEA JURAT (*se ridică de pe scaun, se apropie de Dracula, îi pune urechea la piept. Dă afirmativ din cap*): Ehe!
PRIMUL JURAT (*tulburat, îşi ia scaunul şi face semn că se retrage*): Ehehe, Ehehe!
AL DOILEA JURAT (*îşi ia scaunul şi îl urmează*): Ehehehe!

Jurații ies agale, ducându-şi scaunele. Tăcere.

Scena 12

Acelaşi decor sărăcăcios din Scena 1. Dracula, în continuare stă întins pe nisip. Intră Faustina şi se apropie de el, copleşită de durere.

FAUSTINA (*sincer îndurerată*): Iată încă o legendă care moare!...(*Boceşte*.) Blestemat să fie cocoşul! Blestemată să fie dimineaţa! Dimineaţa ucigaşă de noapte. Ucigaşă de visuri. (*Se apleacă asupra lui cu dragoste. Îl sărută. Dracula dă semne de viaţă. Mai întâi mişcă dintr-un picior. Ridică încet capul.*)
DRACULA (*declamă*): „Nu vis a fost, - coşmar apăsător / Ce se repetă iar, în voia sorţii / Dar eu, Dracula Rex nu pot să mor / Nemuritoare e legenda morţii"...
FAUSTINA (*zâmbeşte surprinsă*): Doamne, nu credeam că poţi împerechea rime într-o astfel de poziţie...
DRACULA : E o poziţie numai bună pentru împerecheat! (*O trage spre el şi o sărută*.) Suntem singuri?
FAUSTINA : Numai noi doi...(*Dracula îi mângâie şoldurile*.) Ah, ticălos bătrân! Te credeam mort!...Iar începi?
DRACULA (*cu voce stinsă*): Sunt slăbit. Toate aceste întoarceri în timp mă epuizează. Ajută-mă!
FAUSTINA (*îl ajută să-şi ridice capul*): Sunt alături de tine, doamne...
DRACULA (*îi mângâie mâna*): Faustina, mi-ai fost credincioasă?
FAUSTINA (*cu seninătate*): Desigur! Te-am înşelat de câteva ori, dar numai cu bărbaţi credincioşi măriei tale!...
DRACULA (*atins*): Ah, pisică a nopţii...(*Nu pare, totuşi, prea afectat*.)
FAUSTINA : Te-am înşelat numai din raţiuni politice şi numai cu bărbaţi devotaţi ideologic. Oare nu e aceasta o probă de credinţă?
DRACULA (*vrea să schimbe subiectul, încearcă să se ridice*): Nu pot să mă ridic...Mă simt neputincios, ca o aripă de înger, fâlfâind inutil prin vidul cerului...Am nevoie de tine! De vlaga ta drăcească! Sărută-mă!
FAUSTINA (*docilă*): Prea bine, doamne...(*Îl sărută*.)
DRACULA : Ah, Dumnezeule, de ce m-ai părăsit? De ce oare doar Iadul mă susţine?
FAUSTINA : Linişteşte-te, măria ta! (*Îl sărută*.) Iadul te ajută, Dumnezeu de asemenea. Ai beneficiat tot timpul de favorurile ambelor instituţii...
DRACULA (*tandru*): Ah, lebădă a infernului, gâtul tău, atât de alb, atât de fraged, adevărată poezie...(*O sărută prelung, pe gât*.)
FAUSTINA (*uşor speriată*): Cu grijă, măria ta...
DRACULA : Jugulara...
FAUSTINA : Atenţie, mă doare!...
DRACULA : Rabdă şi tu puţin. Jugulara ta îmi dă putere! (*O sărută prelung, pe gât, ridicându-se în genunchi, cu Faustina în braţe*.)
FAUSTINA (*se zbate în braţele lui*): Ah, doare! (*Scoate un ţipăt strident*.) Ce faci, tâmpitule?
DRACULA (*dur*): Nu ţipa, proasto! Faci atâta zarvă pentru câteva picături de sânge...(*Îi dă drumul. Faustina rămâne în genunchi, prinzându-şi gâtul cu mâna dreaptă. Dracula se ridică în picioare*.)
FAUSTINA (*plânge, furioasă, vulgară*): Ah, nenorocitul dracului!...Cât crezi tu, mă, că te mai suport? Smintitule!...Mă duc la poliţie şi te reclam! Pervers ordinar ce eşti!...Ei, lasă că te aranjez eu! Ţine minte! O să vezi tu numai lună plină!...

DRACULA (*ţărăneşte*): Fă, muiere neroadă! Aşa vorbeşti tu cu regele? (*Îi arată coroana regală*.) Uite aici, coroana...
FAUSTINA (*furioasă, ținându-se de gât*): Coroana mă-ti! Dare-ar Domnul să-ți cadă caninii aceia cariați şi galbeni...Dantura ta de vampir ratat...Mi-am mâncat tinerețea cu tine, derbedeule! Ştii tu mă, ce bărbați am lăsat eu, pentru tine, urâtule?...(*Plânge*.)
DRACULA (*curajos*): Ține-ți gura, nebuno!
FAUSTINA : Nebun eşti tu! (*Printre sughițuri de plâns. Continuă să-şi maseze gâtul rănit*.) Paştele şi dumnezeii cui te-a făcut!...Umblu ca proasta după tine, veac după veac!...(*Îl imită pe Dracula*.) „Faustina, trebuie să mergem!...Istoria ne cheamă! E lună plină!” Şi de câte ori te cheamă istoria, tu trebuie să intri imediat în rahat! Şi eu, odată cu tine...
DRACULA (*iritat*): Tacă-ți gura!
FAUSTINA : Ba tu să taci! Tu faci istorie, iar eu suport consecințele...
DRACULA : Eu sunt alfa, tu eşti omega...
FAUSTINA : Ia ascultă, tovarăşu’ alfa! Ce cauți tu, mă, în politică dacă nu te pricepi?
DRACULA (*ofensat*): Eu nepriceput? Nu!...Asta e prea de tot...
FAUSTINA (*plângând şi tremurând*): Tu, porcule şi măgarule! (*Continuă să-şi maseze gâtul*.) Nu mai departe, ieri! (*Îl imită pe Dracula*.) „Faustina, trebuie să mergem...Supuşii ne aşteaptă...E Carnavalul Durerii...”
DRACULA (*intrigat*): Şi ce? N-a fost frumos?
FAUSTINA : Frumos! Ce să mai spun! Într-o singură zi i-ai stârnit pe toți împotriva noastră. Frumos carnaval! Să-mi sucească mâinile soldații ăia beți...
DRACULA (*cu voce gravă*): Istoria cere martiri...
FAUSTINA (*furioasă*): Ticălosule! N-ai decât să faci tu pe martirul! De altfel, puțin a lipsit şi te trăgeau în țeapă. Oamenii tăi de nădejde...
DRACULA (*dă din mână a lehamite*): Nişte trădători...
FAUSTINA (*autoritară*): Tot eu, te-am scăpat, mă, ține minte!...Ți-am trimis lupii în ajutor. Ai văzut ce răsturnare de situație? Lovitură de teatru. Şi tu? În loc să profiți şi să-i pui la punct pe trădători, tu le-ai ținut prelegeri despre morală, până ce cocoşii au început să cânte...Până dimineața, când ştiai bine că atunci ți se descarcă bateriile...
DRACULA (*emfatic*): Eu sunt nemuritor. Nu am simțul timpului...
FAUSTINA : Nemuritor? Îți spun eu! Dacă proştii aceia erau deştepți, azi eram văduvă...
DRACULA (*declamă*): „Nepieritoare e legenda morții!”
FAUSTINA (*cu voce aspră*): Vorbe! Totdeauna ți-ai acoperit eşecurile cu fraze bine aranjate. Ca la Berlin, în buncăr...Mai ții minte?
DRACULA (*grav*): A fost un război sfânt...
FAUSTINA : Ce să mai vorbim!...Sfânt!...Ruşii mişunau prin Reichstag. Anglo-americanii dansau step deasupra buncărului nostru...Şi tu îmi spuneai (*îl imită pe Dracula*): „Stai liniştită, Eva! Nu ne pot bate pentru că, prin lege, o mie de ani suntem invincibili! (*Execută salutul nazist şi merge în pas de defilare, tipic fascist*.) Ein Mann, ein volk, ein Fuhrer...Stai liniştită, Eva! Războiul e câştigat...E gata racheta V3. S-a zis cu ei...”
DRACULA (*foarte serios*): Dacă era gata V3, câştigam...
FAUSTINA (*cu o furie oarbă*): Câştigai un rahat! Toată planeta era împotriva ta, nenorocitule! Ții minte cum ai venit să te milogeşti? (*Îl imită pe Dracula, făcând iar salutul nazist*.) „Eva, nu cumva ai o fiolă de cianură în plus?...”
DRACULA (*căzut pe gânduri*): Războiul nu era terminat...
FAUSTINA (*cu o furie ceva mai potolită*): Nu era terminat! În schimb, ți se terminase ție cianura! Vai de capul tău!...Şi la Roma?...Ai uitat ce mi-ai făcut la Roma? Asta n-o să ți-o iert niciodată! Acolo te credeai marele duce...Fanfare, zarvă, steaguri, fascii romane, prostii...Ți-am spus clar : măi, omule, vezi că au debarcat aliații în Sicilia! La care, tu, parcă te văd...(*Îl imită pe Dracula*.) „Clara, nu te lua după bârfe. Axa e nepieritoare! Clara, mai bine mi-ai aduce un pahar cu oranjadă...” Ce puteam eu să fac? M-am dus la bucătărie. (*Oftează*.) Eu sunt omega, adică cea care aduce paharul! Dar nici n-am apucat să storc o

portocală, că au şi venit partizanii şi ne-au luat. Mai mare ruşinea! M-au spânzurat de picioare, cu capul în jos. Întreaga Omenire mi-a văzut furoul...
DRACULA (*conciliator*): Asta a fost demult...
FAUSTINA : Demult? Vrei una de dată recentă? La Bucureşti, în decembrie...Crezi că am uitat? Şi atunci te-am avertizat, mocofanule! Ți-am spus : tovarăşu' secretar general, luați măsuri ferme, că mămăliga fierbe...S-ar putea să explodeze...La care, tu, calm : (*Îl imită pe Dracula*.) „Vă rog să nu intrați în panică, tovarăşă Elena!...Rezolvăm noi problema, cu elan şi avânt...Agenturile străine sunt de vină. Oamenii ne iubesc. Le mai dăm câțiva ştiuleți de porumb...Le mărim rația de cântece patriotice..." Te-am crezut, ticălosule! Şi tu, descurcăreț foc, ai găsit soluția cu elicopterul...
DRACULA (*cu un aer nevinovat*): Aceasta era linia partidului : spre comunism, în zbor!...
FAUSTINA (*ceva mai calmă*): Exact! Ne urcăm în elicopter, zburăm şi aterizăm exact în fața plutonului de execuție...
DRACULA (*gânditor*): Istorie...
FAUSTINA (*cu un zâmbet amar*): Istorie? Au tras în mine cu muniție de război, deşi, după tine, era pace şi prietenie! A trebuit să înghit numai eu două încărcătoare. Şi astăzi parcă mai am plumb în stomac...
DRACULA (*prietenos*): Ştiu! În mine au tras mai multe! Am murit, cântând...
FAUSTINA (*caustică*): Exact!... Al dracului! Eu tremuram ca varga, iar ție ți se făcuse de muzică...
DRACULA (*cu un zâmbet trist*): Băieți buni, soldații aceia...N-au tras până n-am terminat de cântat prima strofă...
FAUSTINA (*calmă*): Totul este trecut...
DRACULA (*intim*): Te-ai mai liniştit?
FAUSTINA (*calmă, dar categorică*): Oricum, treaba cu sângele s-a terminat! Gata! Te rog să te consideri înțărcat! Aceasta a fost ultima transfuzie.
DRACULA (*se uită atent în jur*): Unde sunt ceilalți? Ce s-a ales de regatul meu?
FAUSTINA : Au plecat. Au luat totul. A fost un jaf total. Ca la privatizare.
DRACULA : Cine a plecat?
FAUSTINA : Poporul. Supuşii tăi. Praful s-a ales de întreg patrimoniul. Mai întâi şi-au prefăcut regatul în republică. Apoi şi-au sfâşiat republica în bucățele, pe care le-au luat în spinare şi s-au dus, care, încotro. Au luat până şi solul şi subsolul. În urma lor, lacome, au năvălit apele internaționale...
DRACULA (*dezorientat*): Ce suntem azi, ca formă de organizare?
FAUSTINA : Organizatoric vorbind, precum vezi, am redevenit insulă pustie!...(*Se aşează în scaunul de plajă, ia revista de pe cufăr şi începe să o răsfoiască*.)
DRACULA (*consolat*): Palmierul a rămas.
FAUSTINA (*caustică*): Doar copacii te mai suportă!
DRACULA : Arbore credincios. Ar putea fi un bun ministru.
FAUSTINA (*ironică*): Vrei să instaurezi iar un guvern vegetal? (*Ia loc pe scaunul de plajă şi începe să răsfoiască revista de modă.*)
DRACULA : De ce nu? Aşa, fără creier, plantele sunt mai cerebrale decât oamenii...(*Arată spre Palmier*) Un singur copac a rămas. Dacă aveam o pădure, organizam alegeri parlamentare...(*Faustina răsfoieşte revista, fără să-i răspundă*.) Faustina, vrei să-ți citesc o poezie?
FAUSTINA (*concentrată asupra revistei*): Da, măria ta! Numai să nu începi iar cu mimoze şi molizi în tramvaie...
DRACULA (*declamă*): „O viață am luptat pentru idei, nu pentru bani...
FAUSTINA (*îl întrerupe*): Ai luptat pentru idei aducătoare de bani. O idee a măriei tale valorează cât o comoară...
DRACULA (*declamă*): „Totul este deşertăciune / Doar ideile au rămas / Comorile le-au îngropat în pământ / Deasupra lor, în bezna nopții / Joacă focuri satanice..."

FAUSTINA (*calmă, tot mai acaparată de revistă*): Fiecare uncie de aur a însemnat o baltă de sânge...
DRACULA (*declamă*): „Toate s-au reîntors în pământ / Aur şi sânge...” (*Îngenunchează, ia un pumn de nisip, îl priveşte îndelung. Declamă*.) „Acest pumn de nisip antic poate cuprinde / Toată barbaria greco-romană...”(*Către Faustina*.) Faustina, îți place acest vers genial?... (*Faustina nu-i răspunde, cufundată în lectură. Dracula strânge nisipul în pumn. Declamă.*) „Aş putea stoarce lacrimi din această țărână / Atât e de îmbuibată cu amintire...”(*Dracula se uită întrebător la Faustina*.) Frumoasă metaforă, nu-i aşa?
FAUSTINA (*cu ochii pe revistă, veselă*): Uite...moda la Paris! Se poartă iar rochii lungi, cu volănaşe!...
DRACULA (*se ridică în picioare şi declamă*): „O mare de lacrimi aş putea stoarce / Marea cea mare a regretelor...”
FAUSTINA (*absentă*): Marea regretelor...(*Arată cu degetul în revistă*.) Volănaşe de mătase roz. Bineînțeles, naturală...Frumoase rochii!...Marea regretelor...Frumos vers! Regret tare mult că nu pot să am o astfel de rochie...
DRACULA (*entuziasmat*): Vrei o rochie? S-a făcut! Mergem acolo şi-ți cumpăr o rochie de regină...cu volănaşe...
FAUSTINA (*aruncă revista, sare fericită de pe scaun, îl strânge în brațe pe Dracula*): Mergem în Franța! Nici nu ştii ce fericită poți să mă faci! (*Îl sărută*.) Uraaa!
DRACULA (*ocrotitor*): Mergem, dragă! Ce nu fac eu pentru tine?...(*Se aşează pe scaun, cu Faustina pe genunchi.*)
FAUSTINA (*fericită*): Mergem la Paris! Mergem la Paris!...
DRACULA (*concentrat*): Nu chiar la Paris. Pe aproape. Cunosc eu pe cineva...
FAUSTINA (*curioasă*): Unde?
DRACULA : La Verdun...
FAUSTINA (*mirată*): La Verdun?...Asta pe unde vine?
DRACULA (*surprins*): Nu ştii unde-i Verdunul? Am mai fost acolo, împreună. La sud de Waterloo...
FAUSTINA (*pe gânduri*): Nu mai țin minte...
DRACULA : La Verdun, dragă! Vizavi de linia Maginot...Acolo, un prieten al nostru, Blumstein, are o fabrică de rochii...
FAUSTINA : Vinde scump?
DRACULA (*vesel*): Da de unde! Când l-am vizitat noi ultima dată, le împărțea gratis...
FAUSTINA *(nerăbdătoare, îi mângâie părul*): Când plecăm, măria ta?
DRACULA : În prima seară cu lună plină...
FAUSTINA : Mă duc să fac bagajele...(*Se ridică şi se apropie de cufăr. Îl deschide şi scoate din acesta o cască de război, o baionetă, o mască antigaz, câteva grenade de luptă, pe care le introduce într-o raniță militară. Îngână un cântec*.) Mergem la Verdun...Mergem la Verdun...
DRACULA (*declamă*): „De se repetă totul, e numai voia sorții / Dar eu, Dracula Rex nu pot să mor / Trecutul meu e pururi viitor / Nemuritoare e legenda morții...” (*Faustina se apropie de el, râzând. Îi întinde ranița. Dracula o preia, râzând. Îşi pune ranița în spate. Bate pas de defilare. Cade cortina*.)

SFÂRŞIT